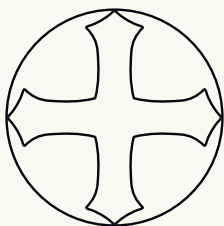

ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

CONFERINȚE ALESE EXTRASE DIN
MESAJUL GRAALULUI
DE
ABD-RU-SHIN

ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

CONFERINȚE ALESE EXTRASE DIN
MESAJUL GRAALULUI
DE
ABD-RU-SHIN

EDITURA ALEXANDER BERNHARDT
VOMPERBERG · TIROL

Nota editorului:

Această broșură conține conferințe extrase din opera «În Lumina Adevărului» – Mesajul Graalului – de Abd-ru-shin. Opera originală «Im Lichte der Wahrheit» – Gralsbotschaft – a fost scrisă în limba germană. Ea reunește 168 de conferințe construite una pe baza celeilalte. Textele redate aici provin din versiunea finală a operei, pe care autorul a lăsat-o să fie publicată. Această versiune mai este numită și «ediția de ultimă mână».

«În Lumina Adevărului», conferințe alese extrase din
Mesajul Graalului de Abd-ru-shin, prima ediție revizuită 2012.
Editura Alexander Bernhardt, Vomperberg, Tirol.

Copyright © 2012 by Siegfried Bernhardt, Vomperberg, Tirol.
Toate drepturile rezervate.

EPUB realizat la 15 noiembrie 2013.

6134 Vomp – Austria
e-mail: verlag@alexander-bernhardt.com
www.alexander-bernhardt.com

CINE NU SE STRĂDUIEȘTE
SĂ ÎNȚELEAGĂ CU ADEVĂRAT CORECT
CUVÂNTUL DOMNULUI
SE FACE VINOVAȚ!

SPRE ÎNDRUMARE!

Vălul cade, iar credința devine convingere. Numai în convingere se află eliberarea și mântuirea!

Eu mă adresez doar acelor care caută cu adevărat. Ei trebuie să fie capabili și dispuși să verifice cu obiectivitate această lucrare obiectivă! Fanaticii religioși și visătorii nestatornici să se țină departe de aceasta; căci ei sunt dăunători adevărului. Însă cei răuvoitori și cei lipsiți de obiectivitate să-și găsească ei înșiși sentința în aceste cuvinte.

Mesajul îi va atinge doar pe aceia care mai poartă în ei o scânteie de adevăr și dorul de a fi om cu adevărat. El chiar le va deveni tuturor acestora lumină și toiaș, conducând fără ocolișuri afară din întregul haos al actualei confuzii.

Cuvântul care urmează nu aduce o nouă religie, ci ar trebui să fie, pentru toți ascultătorii sau cititorii serioși, făclia cu care să găsească drumul cel bun, care îi conduce spre înălțimea mult dorită.

Numai cel care se mișcă el însuși poate avansa spiritual. Necugetatul care se servește în acest scop de mijloace ajutoare străine, sub forma concepțiilor gata fabricate, își urmează calea doar ca în cârje, în timp ce propriile membre sănătoase sunt scoase din funcțiune.

Însă, de îndată ce întrebuințează cu îndrăzneală toate aptitudinile care dormitează în el, în așteptarea apelului său, drept instrumente pentru ascensiunea sa, el trage folos conform cu Voința Creatorului său din talantul încredințat lui și va învinge ca în joacă toate piedicile care vor dori să-i taie calea pentru a-l deturna.

De aceea, treziți-vă! Numai în convingere odihnește adevărata credință, iar convingerea vine numai prin cântărire și verificare intransigentă! Fiți vii în minunata creație a Dumnezeuului vostru!

Abd-ru-shin

CE CĂUTAȚI VOI?

Ce căutați voi? Spuneți, ce vrea să însemne acest zbucium tumultuos? Ca un vuiet trece el prin lume și un val de cărți se revarsă peste toate po-
poarele. Învățații se îngroapă în scrierile vechi, cercetând și storcându-și
creierii până la epuizare spirituală. Răsar profeți să avertizeze, să făgădu-
iască ... de pretutindeni se vrea dintr-odată, ca într-un acces de febră, să
se răspândească o lumină nouă!

Astfel vuiște actualmente peste sufletul răscolit al omenirii, nu răco-
rind și înviorând, ci pârjolind, mistuind, sleindu-i de ultimele puteri care
le-au mai rămas pe cei sfâșiați în această beznă a prezentului.

De asemenea, ici-colo adie un susur, un freamăt, din așteptarea cres-
cândă a ceva ce vine. Fiecare nerv este neliniștit, încordat într-o aspirație
inconștientă. Clocotind și tălăzuind, peste toate zace, urzind întunecat, un
fel de amortire. Dezastruoasă. La ce *trebuie* să dea ea naștere? La confuzie,
descurajare și distrugere, dacă nu va fi sfâșiat cu putere stratul întunecat
care învește acum spiritual globul pământesc și care, cu tenacitatea vâs-
coasă a unui nămol murdar, preia și sufocă fiecare gând liber și luminos
care se înalță, înainte ca el să devină puternic, care, cu tăcerea înspăimân-
tătoare a unei mlaștini, reprimă încă din fașă orice voință bună, descom-
punând-o și nimicind-o înainte ca din aceasta să poată lua ființă o faptă.

Însă strigătul după lumină al căutătorilor, ce deține forța de a spar-
ge mocirla, este deviat și reținut de o boltă de nepătruns, construită cu
sânguință chiar de către cei care își imaginează că ajută. *Ei oferă pietre în
loc de pâine!*

Priviți nenumăratele cărți:

Spiritul uman este doar obosit prin ele, nu însuflețit! Și aceasta este do-
vada infertilității a tot ceea ce este oferit. Întrucât ceea ce obosește spiritul
nu este niciodată drept.

*Pâinea spirituală împospătează imediat, adevărul învionează și lu-
mina însuflețește!*

Oamenii simpli nu pot decât să-și piardă curajul atunci când văd ce
ziduri sunt ridicate în jurul lumii de dincolo de către așa-numita știință
spirituală. Cine dintre cei simpli poate înțelege tezele savante și modul

străin de exprimare? Să fie oare lumea de dincolo valabilă doar pentru savanții spiritualiști?

Se vorbește cu aceasta despre Dumnezeu! Să trebuiască oare a fi construită o instituție de învățământ superior, pentru ca abia acolo să fie dobândite capacitățile necesare pentru a recunoaște noțiunea de Dumnezeu-ire? Încotro îndeamnă această manie, care își are rădăcinile, în cea mai mare parte, doar în ambiție?

Cititorii și ascultătorii se clatină ca beți, dintr-un loc în altul, nesiguri, înrobiți în sinea lor și mărginiți, pentru că au fost deviați de pe drumul firesc.

Ascultați, voi, cei disperați! Priviți în sus, voi, cei ce căutați cu seriozitate: *drumul spre Cel preainalt stă la dispoziția fiecărui om! Nu erudiția este poarta pentru acesta!*

Și-a ales ucenicii Iisus Hristos, acest mare exemplu pe adevărata cale spre Lumină, dintre fariseii învățați? Dintre cei ce studiau scripturile? I-a ales dintre cei modești și simpli, pentru că ei nu au avut de luptat împotriva acestei mari erori, potrivit căreia drumul spre Lumină este anevios de învățat și trebuie să fie greu.

Acest gând este cel mai mare dușman al omului, este o minciună!

De aceea, înapoi de la orice erudiție acolo unde este vorba despre ceea ce este mai sacru în om, despre ceea ce se cere *complet înțeles!* Încetați, întrucât știința este o cârpeală neterminată a creierului uman și o cârpeală trebuie să rămână.

Gândiți-vă, cum ar putea știința învățată cu osteneală să conducă spre Dumnezeu-ire? *Dar ce este de fapt cunoașterea?* Cunoașterea este doar ceea ce poate să înțeleagă creierul. Însă cât de puternic limitată este capacitatea de înțelegere a creierului, care rămâne strâns legat de spațiu și timp. Deja eternitatea și sensul infinitului nu mai pot fi cuprinse de un creier uman. Tocmai ceea ce este legat inseparabil de Dumnezeu-ire.

Însă creierul stă amuțit în fața acelei forțe de necuprins care străbate tot ceea ce există și din care el însuși își extrage activitatea. Forța pe care toți o resimt intuitiv în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare clipă, ca pe ceva evident, a cărei existență a recunoscut-o dintotdeauna și știința și care, cu toate acestea, se caută în zadar a fi cuprinsă și înțeleasă cu creierul, deci prin cunoaștere și prin intelect.

Activitatea creierului, ca piatră de construcție și instrument al științei, este așadar atât de defectuoasă, încât limitarea ei se arată în mod natural și în lucrările pe care le produce, deci în toate științele. De aceea, știința are un bun rol *însoțitor*, spre o mai bună înțelegere, împărțire și clasificare a tot ceea ce primește de-a gata de la forța creatoare care o precede, însă trebuie să eșueze neapărat dacă vrea să se erijeze drept conducător sau critic, atâta timp cât se leagă, la fel ca până acum, atât de strâns de intelect, deci de capacitatea de înțelegere a creierului.

Din acest motiv, erudiția și, de asemenea, omenirea care se orientează după aceasta, vor rămâne întotdeauna agățate de detalii, în timp ce fiecare om poartă în el, ca dar, marele și de necuprinsul întreg, fiind pe deplin înzestrat să atingă ceea ce este mai nobil și mai înalt, fără învățătură anevoioasă!

De aceea, la o parte cu această inutilă tortură, cu această sclavie spirituală! Nu degeaba marele Învățător ne îndeamnă: «Deveniți precum copiii!»

Cel care poartă în sine voința fermă pentru bine și se străduiește să confere gândurilor sale puritate, *acela a găsit deja calea spre Cel preînalt!* El va avea atunci parte de toate celelalte. Pentru aceasta nu e nevoie nici de cărți, nici de extenuare spirituală, nici de asceză și nici de însingurare. El va fi sănătos la corp și la suflet, eliberat de orice presiune a unei meditații bolnăvicioase; căci orice exagerare dăunează. Oameni să fiți, nu plante de seră care, din cauza dezvoltării unilaterale, sunt doborâte de prima adiere de vânt!

Treziți-vă! Priviți în jurul vostru! Ascultați înăuntrul vostru! Numai aceasta vă poate deschide calea!

Nu acordați atenție conflictului dintre biserici. Marele aducător de Adevăr, Iisus Hristos, întruparea Iubirii divine, nu a întrebat de confesiune. De fapt, ce sunt confesiunile astăzi? Legarea spiritului uman liber, înrobirea scânteii de la Dumnezeu ce sălășluiește în voi; dogme, care caută să îngusteze opera Creatorului și, de asemenea, marea sa Iubire, în formele restrânse ale minții omenești, ceea ce înseamnă înjosire și devalorizare sistematică a divinului.

Oricare căutător serios va respinge asemenea lucruri, întrucât nu va putea trăi niciodată în sine marea realitate prin ele, fapt prin care dorul

CE CĂUTAȚI VOI?

său după adevăr va deveni tot mai lipsit de speranță, până când, în cele din urmă, va sfârși prin a fi exasperat de sine și de lume!

De aceea, treziți-vă! Spargeți zidurile dogmatismului din voi, smulgeți vălul, așa încât Lumina pură a Celui preaînalt să poată răzbate nemutilată până la voi. Spiritul vostru se va avânta atunci cu strigăte de bucurie spre înălțime și va resimți, jubilând, toată marea Iubire a Tatălui, care nu cunoaște nicio limită a intelectului pământesc. Veți ști, în sfârșit, că sunteți o parte din ea, o veți cuprinde în întregime și fără osteneală, vă veți uni cu ea și veți câștiga astfel zilnic, în fiecare ceas, forță nouă în dar, care vă va face ascensiunea afară din haos un lucru firesc!

TREZIȚI-VĂ!

Treziți-vă, voi, oameni, din somnul de plumb! Recunoașteți povara nedemnă pe care o purtați, care apasă cu o presiune nespus de înverșunată asupra a milioane de oameni. Aruncați-o! Merită să fie purtată? Nici măcar o singură secundă!

Ce conține ea? Pleavă goală, ce se pierde speriată în fața suflului Adevărului. Ați risipit timpul și forța pentru nimic. De aceea, rupeți lanțurile care vă țin la pământ, eliberați-vă în sfârșit!

Omul care rămâne legat în interior va fi veșnic un sclav, chiar dacă ar fi rege.

Voi vă legați cu tot ceea ce vă străduiți să învățați. Reflectați: prin învățare vă înghesuiți în forme străine, pe care alții le-au imaginat, vă alăturați voluntar unei convingeri străine, vă însușiți doar ceea ce alții au trăit în sinea lor, *pentru ei*.

Gândiți-vă: același lucru nu este valabil pentru toți! Ceea ce îi folosește unuia, îi poate dăuna altuia. Fiecare individ trebuie să-și urmeze propriul drum spre desăvârșire. Echipamentul său pentru aceasta sunt aptitudinile pe care le poartă în sine. El trebuie să se orienteze după acestea și să construiască pe baza lor! Dacă nu o face, rămâne un străin față de sine însuși și va sta mereu *alături* de cele învățate, care nu pot deveni niciodată vii în el. Astfel, orice câștig este exclus pentru el. El vegetează, un progres este imposibil.

Luați aminte, voi, cei care năzuiți serios după Lumină și Adevăr:

Fiecare individ trebuie să trăiască în sinea lui drumul spre Lumină, trebuie să-l descopere *singur*, dacă vrea să meargă pe el cu siguranță. Numai ceea ce omul trăiește în sine, ceea ce intuiește în toate transformările, va cuprinde în întregime!

Atât suferința, cât și bucuria, bat mereu la ușă pentru a învia, pentru a scoate din nepăsare spre o trezire spirituală. Preț de câteva secunde, omul este dezlegat foarte des atunci, cu aceasta, de toată nimicnicia vieții cotidiene și își dă seama, atât în fericire cât și în durere, plin de presimțiri, de legătura cu spiritul, care străbate tot ce este viu.

Și chiar *totul* este viață, nimic nu este mort! Bine de cel care în aceste clipe se apucă și se ține de legătură, avântându-se cu aceasta în sus. El nu

are voie să se țină astfel de forme rigide, ci fiecare trebuie să se dezvolte singur, din interiorul său în afară.

Ignorați-i pe batjocoritorii care sunt încă străini de viața spirituală. Ei stau în fața marii opere a creației, care ne oferă atât de mult, precum bețivii și bolnavii. Precum orbii care se cară pipăind prin existența pământescă, fără a vedea toată minunăția din jurul lor!

Ei sunt confuzi, dorm; căci cum poate un om, de exemplu, să mai susțină că doar ceea ce vede există? Că acolo unde nu poate remarca nimic cu ochii săi nu există viață? Că prin moartea corpului său și el însuși încetează să mai existe, numai pentru că până acum, în orbirea sa, el nu a putut să se convingă cu ochii săi de contrariu? Nu știe deja, prin atâtea lucruri, cât de crunt limitată este capacitatea ochiului? Încă nu știe că ea este corelată cu capacitatea creierului său, legat de spațiu și timp? Că din acest motiv *nu* poate recunoaște cu ochiul tot ceea ce se ridică *deasupra* spațiului și timpului? Încă nu i-a devenit clară niciunua dintre acești batjocoritori logica unei astfel de justificări raționale? Viața spirituală, să o numim și lumea cealaltă, este totuși ceva ce stă complet deasupra noțiunilor pământesti de spațiu și timp și care are deci nevoie de o cale de aceeași specie pentru a fi recunoscută.

Totuși, ochiul nostru nu vede nici măcar ceea ce poate fi încadrat în spațiu și timp. Să ne gândim la picătura de apă, pentru a cărei puritate absolută depune mărturie orice ochi și care, observată printr-o lupă, conține milioane de ființe vii care se luptă și se nimicesc în ea fără milă. Nu sunt uneori, în apă și în aer, bacili care dețin forța de a distruge corpuri umane și care nu sunt perceptibili ochiului? Ei devin însă vizibili cu ajutorul unor instrumente precise.

Drept urmare, cine va mai îndrăzni să afirme că nu este de văzut nimic nou și până acum necunoscut, de îndată ce veți mări și mai mult precizia acestor instrumente? Măriți-o de o mie, de un milion de ori, și prin aceasta nu va fi sfârșit pentru ceea ce veți vedea, ci înaintea voastră se vor deschide mereu noi lumi, pe care înainte nu le puteați vedea, nici simți, însă cu toate acestea ele existau.

De asemenea, gândirea logică aduce aceleași concluzii asupra a tot ceea ce științele au putut acumula până acum. Există perspectiva unei dezvoltări permanente, continue, însă niciodată a unui sfârșit.

Așadar, ce este lumea cealaltă? Mulți sunt derutați de *cuvânt*. Lumea cealaltă este pur și simplu tot ceea ce nu se lasă recunoscut cu mijloace pământești. Iar mijloacele pământești sunt ochii, creierul și toate celelalte ale corpului, precum și instrumentele care ajută ca acestea să-și exercite activitatea mai clar și mai precis, să și-o extindă mai departe.

Se mai poate spune: lumea cealaltă este ceea ce se găsește dincolo de capacitatea de recunoaștere a ochilor noștri trupești. *Însă nu există nicio separare între lumea aceasta și lumea cealaltă! Și nicio prăpastie!* Totul este unitar, precum întreaga creație. *O singură* forță străbate atât lumea aceasta, cât și lumea cealaltă, totul trăiește și acționează din acest unic curent de viață și este legat astfel în mod cu totul inseparabil. De aici se înțeleg următoarele:

Când una din părți se îmbolnăvește, efectul trebuie să se facă simțit în partea cealaltă, ca în cazul unui corp. Substanțe bolnave ale acestei celeilalte părți se scurg atunci către cea bolnavă, prin atracția speciei omogene, întărind prin aceasta și mai mult boala. Dacă însă o asemenea boală devine incurabilă, atunci din aceasta decurge necesitatea obligatorie ca membrul bolnav să fie înlăturat cu forța, pentru ca întregul să nu sufere permanent.

Din acest motiv, schimbați-vă. Nu există lumea aceasta și lumea cealaltă, ci doar o existență unitară! Numai omul a inventat noțiunea separării, pentru că el nu poate vedea totul și își închipuie că este punctul central și principal al mediului vizibil lui. Totuși, sfera sa de acțiune este mai mare. Însă prin eroarea separării el se îngrădește singur, forțat, își împiedică progresul și lasă loc imaginației nestăpânite, ce dă naștere unor imagini groaznice.

Este atunci surprinzător dacă, drept urmare, mulți au doar un surâs neîncrezător, iar alții o adorație bolnăvicioasă, ce devine slugarnică sau se transformă în fanatism? Cine ar mai fi uimit de sfiala temătoare, ba chiar de spaima și groaza care sunt cultivate de unii?

La o parte cu toate acestea! Pentru ce această tortură? Dărmăniți această barieră, pe care eroarea oamenilor a căutat să o ridice, care însă nu a existat niciodată! Punctul de vedere greșit de până acum vă dă și o bază greșită, pe care voi vă străduiți degeaba, la nesfârșit, să construiți adevărata credință, deci convingerea interioară. În aceasta vă loviți de chestiuni,

de stânci care trebuie să vă facă să vă clătinați, să vă îndoiiți sau să vă oblige să distrugeți singuri întreaga construcție, pentru ca apoi, poate descurajați sau mânioși, să abandonați totul.

Paguba este aici numai a voastră, întrucât pentru voi nu este nicio avansare, ci stagnare sau regres. Drumul pe care oricum trebuie să mergeți la un moment dat, vă este prin aceasta prelungit.

Dacă percepeți în sfârșit creația ca un întreg, așa cum este, fără a face nicio separare între lumea aceasta și lumea cealaltă, atunci aveți drumul drept, adevăratul țel se apropie, iar ascensiunea vă face bucurie și vă dă satisfacție. Atunci puteți simți și înțelege mai bine și efectele reciproce, care pulsează pline de căldura vieții prin acest tot unitar, pentru că toate efectele sunt puse în mișcare și menținute de o singură forță. Cu aceasta se ivește pentru voi Lumina Adevărului!

Veți recunoaște curând că, pentru mulți, cauza batjocurii sunt doar comoditatea și lenevia, doar pentru că i-ar costa multă osteneală să răstoarne tot ce au învățat și au gândit până acum și să întemeieze ceva nou. Pentru alții, aceasta ar deranja modul de viață cu care sunt obișnuiți și le-ar fi astfel incomod.

Lăsați-i pe aceștia, nu vă certați cu ei, ci oferiți-vă cunoașterea, ajutând, celor care nu sunt mulțumiți cu plăcerile trecătoare, care caută în existența pământească *mai mult* decât doar să-și umple pântecul ca animalele. Dați-le recunoașterea pe care o aveți, nu îngropați talantul; căci, odată cu dăruirea, va deveni în efect reciproc și cunoașterea voastră mai bogată, mai puternică.

În univers acționează o lege eternă: că numai dând se poate primi cu adevărat, atunci când e vorba de valori care să dăinuie! Aceasta acționează foarte profund, pătrunzând întreaga creație, ca o moștenire sacră a Creatorului ei. A da dezinteresat, a ajuta acolo unde este nevoie și a avea înțelegere atât pentru suferința aproapelui, cât și pentru slăbiciunile lui, înseamnă a primi, pentru că acesta este drumul simplu și adevărat către Cel preaînalt!

Iar faptul de a vrea aceasta cu adevărat vă aduce imediat ajutor, forță! O singură dorință spre bine, sinceră și profund intuită, și zidul pe care chiar gândurile voastre l-au ridicat drept obstacol va fi tăiat în bucăți precum cu o sabie de flăcări, din partea cealaltă, acum încă nevăzută vouă;

căci voi sunteți într-adevăr una cu lumea cealaltă, temută, tăgăduită sau mult dorită de voi, sunteți legați de ea strâns și de nedespărțit.

Încercați; căci gândurile voastre sunt mesagerii pe care îi trimiteți și care se întorc greu încărcăți cu cele gândite de voi, fie acum aceasta ceva bun sau rău. Se întâmplă! Gândiți-vă că gândurile voastre sunt lucruri, se formează spiritual, devenind adesea plăsmuiri care depășesc ca durată viața pământească a corpului vostru, și atunci multe vi se vor clarifica.

Prin urmare, este foarte corect să se spună: «căci faptele lor îi urmează!» Creațiile de gânduri sunt lucrări care vă vor aștepta într-o zi! Care formează inele luminoase sau întunecate în jurul vostru, pe care trebuie să le străbateți pentru a pătrunde în lumea spirituală. Nicio protecție, nicio intervenție nu vă poate ajuta acolo, întrucât voi dispuneți de autodeterminare. Primul pas în toate trebuie, de aceea, să fie făcut de voi. El nu este greu și stă doar în voința care se anunță prin gânduri. Astfel, voi purtați atât cerul, cât și infernul în voi înșivă.

Voi puteți decide, însă atunci sunteți supuși necondiționat urmărilor gândurilor și voinței voastre! Voi singuri produceți urmările, de aceea vă strig:

«Păstrați curată vatra gândurilor voastre, prin aceasta instituiți pacea și sunteți fericiți!»

Nu uitați că fiecare gând produs și trimis de voi atrage toate speciile omogene sau aderă la ele pe drumul său, iar prin aceasta devine mai puternic, mereu mai puternic și în final atinge o țintă, un creier care uită o dată de sine poate doar preț de câteva secunde lăsând loc, prin aceasta, unor asemenea forme de gânduri plutitoare să pătrundă și să acționeze.

Gândiți-vă doar la ce responsabilitate cade atunci asupra voastră, când gândul ajunge într-o zi la faptă, prin cineva asupra căruia a putut acționa! Această responsabilitate se declanșează deja prin faptul că fiecare gând păstrează permanent legătura cu voi, exact ca printr-un fir de nerupt, pentru a se întoarce apoi cu forța dobândită pe drum, pentru a vă împovăra din nou sau a vă face fericiți, în funcție de specia pe care ați produs-o.

Așa stați voi în lumea gândurilor și, corespunzător modului de gândire, lăsați loc formelor de gânduri asemănătoare. De aceea, nu risipiți forța gândirii, ci strângeți-o pentru apărare și pentru gândire *ascuțită* care se lansează precum lăncile și acționează asupra a orice. Faceți astfel din

gândurile voastre *Lancea sacră*, care luptă pentru bine, care vindecă răni și care promovează întreaga creație!

De aceea, ajustați-vă gândirea pentru activitate și pentru progres! Pentru a face aceasta, trebuie să scuturați mai mulți stâlpi care susțin concepții din vechime. Adesea este o noțiune care, greșit înțeleasă, nu permite omului găsirea drumului adevărat. El trebuie să se întoarcă la punctul de unde a plecat. O rază de lumină dăruim întreaga construcție pe care el a clădit-o plin de osteneală decenii de-a rândul și, după o amortire mai scurtă sau mai lungă, el trece apoi din nou la treabă! El *trebuie* să o facă, deoarece în univers nu există stagnare. Să luăm, de exemplu, noțiunea de timp:

Timpul trece! Timpurile se schimbă! Așa îi auzim vorbind pe oameni peste tot și, involuntar, cu aceasta apare în spirit o imagine: *vedem timpuri schimbătoare trecând pe lângă noi!*

Această imagine devine obișnuință și chiar formează astfel la mulți o bază solidă pe care construiesc mai departe, spre care își orientează în întregime cercetarea și meditația. Însă nu durează mult până se lovesc apoi de obstacole care stau în contradicție unul cu altul. Nici cu cea mai bună voință nu se mai potrivește nimic. Ei se pierd și lasă lacune care nu mai pot fi completate, în ciuda tuturor meditațiilor.

Astfel, mulți oameni își închipuie atunci că în asemenea situații, când gândirea logică eșuează, trebuie luată drept înlocuitor *credința*. Aceasta este însă fals! Omul nu ar trebui să creadă în lucruri pe care nu le poate înțelege! Trebuie să încerce să le înțeleagă; căci altfel deschide larg poarta pentru erori, iar prin erori este și adevărul mereu devalorizat.

A crede fără a înțelege este doar lenevie, indolență în gândire! Aceasta nu conduce spiritul în sus, ci îl apasă în jos. De aceea, ridicăți privirea, noi trebuie să verificăm, să cercetăm. Nu degeaba se găsește în noi imboldul pentru aceasta.

Timpul! Trece el cu adevărat? De ce ne lovim de obstacole în cazul acestei axiome dacă vrem să gândim mai departe în această privință? Foarte simplu, pentru că gândul de bază este *fals*; *întrucât timpul stă pe loc!* Noi însă ne grăbim în întâmpinarea sa! Noi ne avântăm în timp, care este etern, și căutăm în el adevărul.

Timpul stă pe loc. El rămâne același astăzi, ieri și peste o mie de ani!

Doar formele se schimbă. Noi ne scufundăm în timp pentru a sorbi din mulțimea însemnărilor sale, pentru a ne îmbogăți cunoașterea din ceea ce a adunat timpul! Întrucât nimic nu i-a scăpat, el a păstrat totul. El nu s-a schimbat, întrucât este etern.

Și tu, o, omule, ești mereu același, chiar dacă apari acum ca un tânăr sau ca un moșneag! Tu rămâi cel care ești! Încă nu ai simțit singur acest lucru? Nu observi clar o diferență între formă și «eul» tău? Între corpul care este supus schimbărilor și tine, spiritul, care este etern?

Voi căutați adevărul! Ce este adevărul? Ceea ce socotiți astăzi drept adevăr, veți recunoaște mâine deja drept erori, pentru ca apoi, mai târziu, să descoperiți din nou în erori grăunțe de adevăr! Deoarece și revelațiile își schimbă formele. Voi continuați astfel într-o neîncetată căutare, însă prin schimbare vă maturizați!

Adevărul rămâne însă mereu același, nu se schimbă; fiindcă el este etern! Și pentru că este etern, nu va fi niciodată înțeles complet și cu adevărat cu simțurile pământești, care cunosc doar schimbarea formelor!

De aceea, deveniți spirituali! Liberi de toate gândurile pământești și veți avea Adevărul, veți fi în Adevăr, pentru a vă scălda în el, permanent inundați de Lumina sa pură; căci vă va înconjura complet. Voi înotați în el de îndată ce deveniți spirituali.

Atunci nu veți mai avea nevoie să învățați cu osteneală științele, nu va mai trebui să vă temeți de nicio eroare, ci veți avea deja răspunsul la orice întrebare în Adevărul însuși, ba chiar mai mult, nu veți mai avea nicio întrebare deoarece, fără să gândiți, veți ști totul, veți cuprinde totul, pentru că spiritul vostru *va trăi* în Lumina pură, în Adevăr!

Pentru aceasta, eliberați-vă spiritual! Rupeți toate lanțurile care vă țin jos! Dacă în aceasta răsar obstacole, întâmpinați-le cu strigăte de bucurie; căci ele vă anunță calea spre libertate și spre forță! Priviți-le ca pe un dar din care vă revin avantaje și le veți învinge ca în joacă.

Acestea vă sunt puse în față fie pentru a învăța din ele și a vă dezvolta, fapt prin care vă îmbogățiți echipamentul pentru ascensiune, fie sunt repercusiunile unei vini pe care astfel o achitați și de care vă puteți elibera. În ambele cazuri, ele vă duc înainte. De aceea, treceți energic prin ele, este spre salvarea voastră!

Este o prostie să se vorbească despre lovituri ale destinului sau despre

încercări. Fiecare luptă și fiecare suferință este *un progres*. Prin aceasta le este oferită oamenilor ocazia să ștergă umbrele greșelilor anterioare; fiindcă niciun bănuț nu poate fi iertat din datoria nimănu, întrucât ciclul legilor eterne din univers este de neclintit și în această privință, în care se revelează Voința creatoare a Tatălui, care astfel ne iartă și șterge tot întunericul.

Cea mai mică deviere de la acestea ar trebui să ducă la prăbușirea lumii în ruine, atât de clar și de înțelept este rânduit totul.

Însă cine are mult de plătit din trecut nu ar trebui să dispere, să fie cuprins de groază în fața răscumpărării datoriiilor?

El poate să înceapă cu aceasta încrezător și bucuros, poate fi fără grijă, atâta timp cât *vrea sincer* aceasta! Deoarece o *plată* poate fi făcută prin contracurentul forței unei voințe bune care, asemănător altor forme de gânduri, ia viață în spiritual și devine o armă puternică, fiind capabilă să dea jos orice povară a întunericului, orice greutate și să conducă «eul» spre Lumină!

Forța voinței! Una dintre atât de multele puteri nebănuite, care, precum un magnet care nu dă greș niciodată, atrage către sine forțele de același fel, pentru ca prin aceasta să crească precum o avalanșă și, unindu-se cu forțe spirituale asemănătoare, să acționeze retroactiv, să ajungă din nou la punctul de plecare, întâlnind deci originea sau, mai bine, pe cel care i-a dat naștere, ridicându-l mult spre Lumină sau apăsându-l în adânc, în mocirlă și murdărie! În funcție de specia pe care autorul însuși a vrut-o mai întâi.

Cine cunoaște acest efect reciproc permanent, ce se împlinește sigur și se găsește în întreaga creație, declanșându-se și desfășurându-se cu o certitudine de neclintit, acela știe să îl folosească, trebuie să îl iubească, trebuie să se teamă de el! Pentru acesta, lumea invizibilă din jurul lui se însuflețește treptat; căci el îi simte efectele cu o claritate care îi împărtășește orice îndoială.

El trebuie să intuiască undele puternice ale activității neobosite care acționează asupra lui din marele univers, de îndată ce acordă doar puțină atenție acestui lucru, și va simți în cele din urmă că el reprezintă punctul central al unor curenți puternici, întocmai ca o lentilă care captează razele solare, le concentrează într-un punct și produce acolo o forță care

aționează aprinzând, care poate curge pustiind și nimicind, dar și vindecând și însuflețind, aducând binecuvântare, fiind chiar în stare să aprindă un foc ce arde cu vâlvătaie!

Și asemenea lentile sunteți și voi, capabili prin voința voastră de a trimite sub forma unei puteri concentrate acești curenți invizibili de forță care vă ating, în scopuri bune sau rele, pentru a conduce omenirea spre binecuvântare sau chiar spre pieire. Voi puteți și ar trebui să aprindeți cu aceasta un foc arzător în suflete, focul entuziasmului pentru bine, pentru nobil, pentru desăvârșire!

Pentru aceasta este nevoie doar de forța voinței, care îl face pe om într-un anumit sens stăpânul creației, ce își determină propriul destin. Voința proprie îi aduce nimicirea sau mântuirea! Îi produce chiar răsplata sau pedeapsa, cu o certitudine neînduplecată.

Nu vă temeți acum că această cunoaștere v-ar îndepărta de Creator, că v-ar slăbi credința de până acum. Dimpotrivă! Cunoașterea acestor legi eterne, pe care o puteți folosi, face ca întreaga operă a creației să vă apară cu atât mai sublimă; prin măreția ei, îl obligă pe cel care cercetează profund să cadă în genunchi, pios!

Omul nu va vrea atunci niciodată ceva rău. El se va prinde cu bucurie de cel mai bun sprijin care există pentru el: de iubire! De iubirea pentru întreaga, minunata creație, iubirea pentru aproapele său, pentru a-l conduce și pe el spre minunăția acestei desfătări, spre conștientizarea acestei forțe.

TĂCEREA

Dacă apare deodată un gând în tine, reține-l, nu-l exprima imediat, ci hrănește-l; deoarece, în tăcere, el se condensează prin reținere și câștigă în putere ca aburul sub presiune.

Presiunea și condensarea produc punerea în acțiune a unei proprietăți magnetice, după legea că tot ce este mai puternic atrage către sine ceea ce este mai slab. Forme de gânduri de aceeași specie sunt atrase prin aceasta din toate părțile, prinse, întărind tot mai mult forța propriului gând original și acționând totuși în așa fel încât forma produsă mai întâi este cizelată prin formele străine asociate, se modifică și capătă o formă variabilă până la maturitate. Tu simți foarte bine toate acestea în tine, însă crezi mereu că ar fi voința proprie, cu totul singură. *Tu nu îți dai însă în niciun caz voința proprie cu totul, ci ai mereu ceva străin în aceasta!*

Ce îți spune acest proces?

Că numai prin unirea mai multor amănunte poate fi creat ceva perfect! Creat? Este corect? Nu, ci format! Căci nu există, într-adevăr, nimic nou de creat, este vorba în toate numai de forme noi, întrucât în marea creație există deja toate amănuntele. Numai că aceste amănunte ar trebui să fie puse în serviciu pe calea desăvârșirii, ceea ce este adus de unire.

Unire! Nu trece ușor pe lângă această noțiune, și anume că maturitatea și perfecțiunea sunt atinse prin unire, ci încearcă să te adâncești în ea. Principiul odihnește în întreaga creație ca o nestemată ce vrea să fie culeasă! El este intim legat de legea care spune că numai dând se poate primi cu adevărat! Și care este condiția pentru înțelegerea corectă a acestor principii? Pentru a le trăi? Iubirea! Și de aceea iubirea stă cu adevărat drept cea mai mare forță, drept puterea nemărginită în misterele marii existențe!

Așa cum, în cazul unui singur gând, unirea alcătuiește, șlefuieste și formează, așa este și cu omul însuși și cu întreaga creație care, prin forța voinței, primește noi chipuri, într-o unire fără sfârșit a elementelor individuale existente, urmându-și calea spre perfecțiune.

Un individ nu-ți poate oferi perfecțiunea, ci întreaga omenire, în multitudinea speciilor individuale! Fiecare individ are ceva care aparține în mod obligatoriu întregului. Și așa se face că un om foarte avansat, care nu

mai cunoaște nicio lăcomie pământească, iubește întreaga omenire, nu un individ, întrucât numai întreaga omenire poate face corzile sufletului său matur, curățate prin purificări, să răsunе în acord cu armonia cerească. El poartă armonia în sine, întrucât toate corzile vibrează!

Să ne întoarcem la gândul care a atras la sine forme străine și a devenit prin aceasta puternic, tot mai puternic. În cele din urmă, el iese deasupra ta în unde de forță compacte, străpunge aura propriei persoane și exercită mai departe o influență asupra mediului.

Omenirea numește aceasta magnetismul persoanei. Neinițiații spun: «tu radiezi ceva!» După felul propriu, neplăcut sau plăcut. Atrăgând sau respingând. Se simte!

Însă tu nu radiezi nimic! Procesul nașterii acestui sentiment în altcineva își are originea în faptul că tu atragi magnetic tot ceea ce este spiritual de specie omogenă. Și această atracție se face simțită de cei apropiați. Însă și aici se găsește efectul reciproc. Celălalt simte clar atunci tăria ta în această legătură și, prin aceasta, se trezește «simpatia».

Păstrează mereu în fața ochilor: tot ceea ce este spiritual este, exprimat după noțiunile noastre, magnetic, iar ție îți este de asemenea cunoscut că ceea ce este mai puternic învinge mereu prin atracție, prin absorbire, ceea ce este mai slab. Prin aceasta «îi este luat săracului (slabului) și puținul pe care îl mai are». El devine dependent.

În aceasta nu se găsește nicio nedreptate, ci totul urmează legilor divine. Omul nu are decât să-și ia inima în dinți, să o vrea cu adevărat, și va fi protejat.

Desigur că acum te întrebi: și atunci când toți vor să fie tari? Dacă nimănui nu îi mai poate fi luat nimic? Atunci, dragă prietene, *va fi un schimb reciproc voluntar*, căruia îi stă la bază legea conform căreia numai dând se poate primi cu adevărat. Nu va fi nicio stagnare din această cauză, ci tot ceea ce este inferior se va stinge.

Așa se face că, prin lenevie, mulți devin dependenți în spirit și uneori, în cele din urmă, abia dacă mai posedă capacitatea de a cultiva gânduri proprii.

Este de subliniat faptul că va fi atrasă doar specia omogenă. De aceea și proverbul: «Cine se aseamănă, se adună.» Astfel, bețivii se vor găsi mereu între ei, fumătorii au «simpatii», la fel bârfitorii, jucătorii și așa mai departe; însă și cei nobili se întâlnesc cu un scop înalt.

Să mergem acum mai departe: ceea ce se află în căutarea spiritualului se manifestă în cele din urmă și *fizic*, pentru că tot ce este spiritual pătrunde în materia grosieră, fapt prin care trebuie să avem în vedere legea efectului reciproc, întrucât un gând păstrează întotdeauna legătura cu originea sa, iar prin această legătură trimite radiații înapoi către origine.

Eu vorbesc aici mereu numai despre gândurile *adevărate*, care poartă în ele forța vitală a intuiției sufletești. Nu despre risipirea forței substanței cerebrale încredințate ție drept unealtă, ce formează doar gânduri volatile, care se arată într-o dezordine sălbatică doar ca aburi fantomatici și care, din fericire, dispar foarte curând. Asemenea gânduri te costă doar timp și forță, iar prin aceasta irosești un bun care ți-a fost încredințat.

Dacă, de exemplu, meditezi serios la ceva, atunci acest gând devine în tine, prin puterea tăcerii, puternic magnetic, atrage spre sine tot ce este asemănător și, prin urmare, este fecundat. El se maturizează și pășește în afara cadrului obișnuit, pătrunde chiar prin aceasta și în alte sfere și primește de acolo o revărsare de gânduri mai înalte ... inspirația! Așadar, în cazul inspirației, invers decât în cazul medialității, gândul de bază trebuie să pornească de la tine însuși, trebuie să formeze o punte către lumea cealaltă, lumea spirituală, pentru a sorbi acolo, conștient, dintr-o sursă.

De aceea, inspirația nu are absolut nimic de-a face cu medialitatea.

Prin aceasta, gândul tău se maturizează în tine. Tu treci la realizare și *duci* la îndeplinire, *prin forța ta condensată*, ceea ce plutea deja dinainte în univers, drept nenumărate elemente, în forme de gânduri.

În acest fel, produci *o formă nouă*, prin unificarea și condensarea a ceea ce spiritual exista de mult! Astfel, se schimbă în întreaga creație mereu doar formele, întrucât tot restul este etern și indestructibil.

Ferește-te de gânduri confuze, de orice platitudine în gândire. Neglijența se răzbună amar; căci ea te va înjosi rapid, făcând din tine o arenă a influențelor străine, fapt prin care devii prost dispus, capricios și nedrept față de mediul tău apropiat.

Dacă ai un gând adevărat la care nu renunți, atunci forța acumulată va trebui să ducă în final spre realizare; deoarece orice proces evolutiv se desfășoară de o manieră cu totul spirituală, *pentru că orice forță este doar spirituală!* Ceea ce îți devine apoi vizibil, sunt mereu doar ultimele efecte

ale unui proces spiritual-magnetic premergător, care se împlinește permanent și uniform, după o ordine incontestabilă.

Observă, iar dacă gândești și simți, îți este adusă curând dovada că de fapt orice viață propriu-zisă nu poate fi *decât spirituală*, singura în care se află originea și, de asemenea, dezvoltarea. Trebuie să ajungi la convingerea că tot ceea ce vezi cu ochii trupești sunt în fapt doar efectele spiritului, care pulsează etern.

Fiecare acțiune, până și cea mai mică mișcare a unui om, este mereu voită spiritual în prealabil, negreșit. Corpurile joacă aici doar rolul unor unelte însuflețite spiritual, ele însele ajungând să se condenseze doar prin forța spiritului. La fel și copacii, stâncile și întreg pământul. Totul este însuflețit, străbătut și propulsat de spiritul creator.

Însă, deoarece întreaga materie, deci ceea ce este vizibil pământește, este doar efectul vieții spirituale, atunci nu îți vine greu să înțelegi că și *condițiile pământești* se formează în funcție de felul vieții spirituale din *imediată* noastră vecinătate. Ceea ce decurge logic din aceasta este clar: prin înțeleapta orânduire a creației, omului însuși îi este dată forța de a-și forma condițiile chiar cu forța Creatorului. Ferice de el dacă o folosește numai spre bine! Dar vai de el dacă se lasă ademenit să o utilizeze în scop rău!

În cazul oamenilor, spiritul este doar înconjurat și întunecat de pofta pământească, ce aderă de el ca zgura, îl îngreunează și îl trage în jos. Gândurile sale sunt așadar acte de voință în care odihnește forța spiritului. *Omul dispune de decizia de a gândi bine sau rău și, prin urmare, poate dirija forța divină atât spre bine, cât și spre rău!* În aceasta se află răspunderea pe care o poartă omul; căci răsplata sau pedeapsa pentru aceasta nu lipsește, întrucât toate urmările gândurilor ajung înapoi la punctul de plecare prin efectul reciproc în vigoare care nu dă greș niciodată și care, în această privință, este cu totul de neclintit, deci neîndurător. Cu aceasta și incoruptibil, sever, drept! Nu se spune acum același lucru și despre Dumnezeu?

Dacă mulți oponenți ai credinței nu mai vor să știe astăzi nimic despre o Dumnezeire, atunci acest lucru nu poate schimba cu nimic realitatea pe care am redat-o. Oamenii trebuie doar să lase la o parte cuvîntelul «Dumnezeu», să se adâncească serios în știință și vor găsi astfel *exact aceleași lucru*, exprimat doar cu alte cuvinte. Nu este atunci ridicol să ne mai certăm pentru aceasta?

Niciun om nu poate ocoli legile naturii, nimeni nu poate înota împotriva lor. Dumnezeu este forța care pune în mișcare legile naturii; forța pe care încă nimeni nu a înțeles-o, nimeni nu a văzut-o, și ale cărei *efecte* totuși oricine trebuie să le vadă, să le intuiască și să le observe în fiecare zi, în fiecare oră, ba chiar în fiecare fracțiune de secundă, dacă doar *vrea* să vadă, în el, în fiecare animal, în fiecare copac, în fiecare floare, în fiecare fibră a unei frunze care, crescând, își străpunge învelișul pentru a ieși la lumină.

Nu este aceasta orbire, să te opui cu încăpățănare în timp ce oricine, chiar și acești tăgăduitori rigizi, confirmă și recunosc existența acestei forțe? Ce este ceea ce îi împiedică să numească acum această forță recunoscută Dumnezeu? Este îndărătnicie puerilă? Sau o anumită rușine de a recunoaște că de-a lungul timpului au căutat cu încăpățănare să conteste ceva a cărui existență le era clară de când lumea?

Desigur, nimic din toate acestea. Cauza constă în faptul că omenirii îi sunt prezentate din toate părțile caricaturi ale mării Dumnezeiri pe care, cercetându-le mai serios, nu le poate accepta. Forța Dumnezeirii, atotcuprinzătoare și care străbate totul, trebuie să fie într-adevăr micșorată și înjosită prin încercarea de a o comprima într-o imagine!

Reflectând profund, nicio imagine nu poate fi adusă în acord cu ea! Tocmai pentru că fiecare om poartă în sine ideea de Dumnezeu, el se împotrivesc plin de bănuială îngustării mării forțe de necuprins care l-a creat, care îl conduce.

Dogma poartă vina în cazul celor mai mulți dintre cei care, în opoziția lor, caută să depășească orice limită, foarte adesea împotriva certitudinii vii ce trăiește înăuntrul lor.

Însă ceasul în care vine trezirea spirituală nu este departe! Ceasul în care cuvintele Mântuitorului vor fi corect tălmăcite, iar marea sa Operă de mântuire corect înțeleasă; întrucât Hristos a adus mântuire din întuneric, prin care a indicat calea spre Adevăr, a arătat ca om calea spre înălțimea luminoasă! Și prin sângele de pe cruce a pus pecetea convingerii sale!

Adevărul nu a fost niciodată altfel decât a fost deja odinioară și decât este și astăzi, decât va fi peste zeci de mii de ani; fiindcă este etern!

De aceea, faceți cunoștință cu legile care se găsesc în marea carte a întregii creații. A te supune lor înseamnă: a-l iubi pe Dumnezeu! Întrucât

prin aceasta nu vei aduce nicio discordanță în armonie, ci contribui în plus ca acordul furtunos să fie adus la cote maxime.

Dacă spui acum: mă supun voluntar legilor existente ale naturii, întrucât este spre binele meu, sau dacă rostești: mă supun Voinței lui Dumnezeu care se revelează în legile naturii sau: forței de necuprins care pune în mișcare legile naturii ... este vreo diferență în ceea ce privește rezultatul? Forța este prezentă, iar tu o recunoști, ba chiar *trebuie* să o recunoști, pentru că nu îți rămâne absolut nimic altceva de făcut atâta timp cât reflectezi puțin ... și prin aceasta îl recunoști pe Dumnezeul tău, pe Creator!

Iar această forță acționează și în tine atunci când gândești! De aceea, nu abuza de ea în scop rău, ci gândește-te la bine! Nu uita niciodată: când produci gânduri, folosești forță divină, cu care ești capabil să ajungi la ceea ce este mai pur și mai înalt!

Încearcă să nu scapi niciodată din vedere că toate consecințele gândirii tale se răsfrâng întotdeauna înapoi asupra ta, în funcție de forța, de mărirea și de întinderea *efectului* gândurilor, atât în bine, cât și în rău.

Însă, cum gândul este spiritual, consecințele se întorc tot *spiritual*. De aceea, ele te găsesc, indiferent dacă aici pe pământ sau apoi, după decesul tău, în spiritual. Pentru că sunt spirituale, ele nu sunt nicidecum legate de materie. Aceasta are drept rezultat *că descompunerea corpului nu anulează o răscumpărare!* În retroacțiune, recompensa vine sigur, mai devreme sau mai târziu, aici sau acolo, precis.

Legătura spirituală cu toate lucrările tale rămâne fermă; căci și lucrările pământești, materiale, au negreșit o origine spirituală prin gândul care le-a produs și continuă să existe, chiar dacă tot ce este pământesc a trecut. De aici se spune pe bună dreptate: «lucrările tale te așteaptă, atâta timp cât răscumpărarea în retroacțiune încă nu a avut loc.»

Dacă, în cazul unei retroacțiuni, ești încă aici pe pământ sau din nou aici, atunci forța consecințelor din spiritual își va exercita acțiunea, *în funcție de specie*, în bine sau în rău, prin circumstanțe, prin mediul tău sau direct asupra ta însuși, asupra corpului tău.

Fie aici indicat încă o dată, în mod cu totul special: *viața adevărată, propriu-zisă, se desfășoară în spiritual!* Și aceasta nu cunoaște nici timp, nici spațiu și prin urmare nicio separare. Ea stă deasupra noțiunilor

pământești. Din acest motiv, consecințele te întâlnesc, indiferent unde ești la timpul în care, după legea eternă, efectul revine la punctul de plecare. Nimic nu se pierde prin aceasta, ci vine cu siguranță.

Aceasta răspunde acum și întrebării deja atât de des puse, referitoare la cum se întâmplă că oameni evident buni trebuie uneori să sufere din greu în viața pământească, astfel încât aceasta este considerată drept o nedreptate. *Acestea sunt răscumpărări care trebuie să îi lovească!*

Cunoști acum răspunsul la această întrebare; întrucât corpul tău din momentul respectiv nu joacă aici niciun rol. Corpul tău nu este deloc tu însuși, el nu este «eul» tău integral, ci o unealtă pe care ai ales-o sau pe care a trebuit să o preiei, conform legilor existente ale vieții spirituale, pe care le poți numi și legi cosmice, dacă așa îți par mai pe înțeles. Viața ta pământească de moment este doar un scurt răstimp al existenței tale propriu-zise.

Un gând care te doboară la pământ, dacă nu ar exista nicio scăpare și nicio putere care să i se opună, protector. Câte unul trebuie să dispere când se trezește spiritual și ar dori ca mai bine să doarmă în continuare, după vechea obișnuință. El chiar nu știe nimic din ce îl mai așteaptă, ce trebuie să îl mai atingă în efectul reciproc din trecut! Sau, cum spun oamenii, «ce are de îndreptat».

Dar fii fără grijă! Odată cu trezirea îți este arătată și o cale, în înțeleapta orânduire a mării creații, prin acea *forță a voinței bune*, la care am făcut deja trimitere în mod special, ce atenuază sau înlătură complet pericolele karmei care se declanșează.

Și pe aceasta ți-a pus-o în mână Spiritul Tatălui. Forța voinței bune formează un cerc în jurul tău, ce este capabil să descompună răul ce te asaltează sau să-l slăbească într-o foarte mare măsură, exact așa cum atmosfera protejează globul pământesc.

Însă forța voinței bune, această protecție puternică, este cultivată și accelerată prin puterea tăcerii.

De aceea, vă strig insistent vouă, căutătorilor, încă o dată:

«Păstrați curată vatra gândurilor voastre și exersați apoi, în primul rând, marea putere a tăcerii, dacă vreți să ajungeți sus.»

Tatăl a pus deja în voi forța pentru toate! Trebuie doar să o folosiți!

ASCENSIUNE

Nu vă încurcați într-o plasă, voi, cei care năzuiți spre recunoaștere, ci deveniți văzători!

Prin legea eternă, asupra voastră apasă o obligativitate de ispășire de neînălțurat, pe care nu o puteți arunca niciodată asupra altora. Cele cu care voi vă împovărați prin gândurile, cuvintele sau faptele voastre, nu le poate nimeni desface, decât voi înșivă! Gândiți-vă, altfel Dreptatea divină ar fi doar vorbă goală și, odată cu ea, tot restul s-ar prăbuși în ruine.

De aceea, eliberați-vă! Nu irosiți niciun ceas pentru a pune o limită acestei obligativități de ispășire! Voința cinstită pentru bine, pentru mai bine, care prin rugăciune intuită cu adevărat primește forță mai mare, *aduce mântuirea!*

Fără voința sinceră, fermă pentru bine, ispășirea nu poate avea loc niciodată. Ceea ce este josnic se va alimenta atunci singur, neîntrerupt, pentru a se menține în continuare și va pretinde prin aceasta, tot mereu, noi ispășiri, fără încetare, așa încât această permanentă reînnoire vă apare doar ca un *singur* viciu sau suferință! Însă este un întreg lanț fără sfârșit, legând mereu din nou, încă înainte ca cele anterioare să fi putut fi dezlegate.

Atunci nu există niciodată mântuire pentru că sunt pretinse permanent ispășiri. Este ca un lanț care vă ține încătușați de pământ. Prin aceasta, pericolul de a cădea și mai adânc este foarte mare. De aceea, voi, cei care sunteți încă pe lumea aceasta sau, după noțiunile voastre, deja pe lumea cealaltă, adunați-vă puterile în sfârșit pentru voința bună! În cazul unei voințe bune permanente, sfârșitul tuturor ispășirilor *trebuie* să vină, întrucât cel care vrea binele și care, prin urmare, acționează în acest sens, nu oferă hrană nouă pentru o pretenție reînnoită de ispășire. Și prin aceasta vine atunci eliberarea, mântuirea, singura care permite ascensiunea spre Lumină. *Ascultați avertismentul! Nu există pentru voi niciun alt drum! Pentru nimeni!*

Însă prin aceasta fiecare primește, de asemenea, certitudinea că niciodată nu poate fi prea târziu. Desigur că fapta individuală trebuie să o ispășiți negreșit, să o răscumpărați, însă în clipa în care vă puneți serios în

joc străduința spre bine, puneți piatra de hotar pentru sfârșitul ispășirilor voastre, sunteți siguri că acest sfârșit *trebuie* să vină odată și că ascensiunea voastră va începe cu aceasta! Atunci puteți porni bucuroși la achitarea tuturor datoriilor. Ceea ce vi se mai întâmplă atunci, se petrece spre folosul vostru și vă aduce mai aproape ceasul mântuirii, al eliberării.

Înțelegeți acum valoarea a ceea ce vă sfătuiesc, de a începe cu toată forța să vreți binele și să gândiți pur? Să nu renunțați la acest lucru, ci să vă agățați de el cu tot dorul, cu toată energia! Acest lucru vă ridică spre înalt! Vă schimbă pe voi și schimbă mediul vostru!

Gândiți-vă că fiecare viață pământească este o scurtă școală, că odată cu părăsirea trupului, pentru voi înșivă nu vine sfârșitul. Veți trăi continuu sau veți muri continuu! Veți savura continuu fericirea sau veți suferi continuu!

Cine își închipuie că odată cu înmormântarea sa pământească se și rezolvă totul pentru el, că totul este achitat, acela să se întoarcă și să-și vadă de drum; căci prin aceasta nu vrea decât să se înșele singur. El va sta atunci îngrozit în fața adevărului și ... *va trebui* să-și înceapă drumul suferinței! Eul său adevărat, dezvelit de protecția corpului său, a cărui densitate îl înconjura ca un zid de apărare, va fi atunci atras, încercuit și reținut de specia lui omogenă.

A-și aduna puterile într-o voință serioasă pentru bine, fapt care l-ar putea elibera și înălța, îi va fi mai greu, pentru mult timp imposibil, întrucât el este supus doar influenței mediului de specie omogenă, care nu poartă în sine niciun gând luminos de acest gen, care l-ar putea trezi și sprijini. El trebuie să sufere dublu prin toate cele pe care și le-a făurit.

Din acest motiv, o ascensiune este atunci mult mai dificilă decât în carne și oase, când binele pășește lângă rău, ceea ce doar protecția corpului pământesc face posibil, pentru că ... această viață pământească este o școală în care fiecărui «eu» îi este dată posibilitatea dezvoltării continue conform propriei voințe libere.

De aceea, adunați-vă în sfârșit puterile! Rodul fiecărui gând se întoarce asupra voastră, aici sau acolo, îl aveți de savurat! Nimeni nu se poate susține acestui fapt!

Ce folos aveți dacă, întocmai ca struțul, căutați să vă ascundeți speriați capul în nisip în fața acestei realități? Priviți dar îndrăzneți realitatea în

față! Prin aceasta doar vă ușurați lucrurile; întrucât aici se poate avansa mai repede.

Începeți! Însă fiți conștienți de faptul că vechiul trebuie achitat în întregime. Nu așteptați, precum mulți nechibzuiți, să vă pice imediat norocul în poală, din toate părțile. Poate că unii dintre voi mai au de răscum-părat un lanț uriaș. Însă cine disperă din această cauză își face doar rău singur, întrucât el nu poate fi scutit și despovărat de nimic. Prin ezitare își face doar totul mai greu, poate imposibil pentru mult timp de acum încolo.

Aceasta ar trebui să-i fie un imbold de a nu mai irosi nicio oră; căci el începe să trăiască abia când face primul pas! Bine de cel care se încumetă să facă aceasta, de pe el se va desprinde verigă după verigă. El se poate avânta înainte cu salturi uriașe, cucerind jubilând și mulțumind și ultimele obstacole; căci va fi liber!

Pietrele pe care acțiunile sale greșite anterioare le-au ridicat înaintea lui ca un zid ce *trebuia* să-i împiedice înaintarea, nu vor fi date cumva la o parte acum, ci dimpotrivă, îi vor fi puse cu grijă în față, astfel încât el să le recunoască și să le învingă, deoarece trebuie să reușească achitarea tuturor greșelilor. Însă el va vedea curând, cu uimire și cu admirație, iubirea care îl înconjoară astfel, de îndată ce doar dă dovadă de voință bună.

Calea îi este astfel ușurată, cu blândețe delicată, precum copilului de către mamă, la prima lui încercare de a merge. Dacă există lucruri ale vieții sale de până acum care l-au îngrijorat și l-au îngrozit în taină și pe care ar fi preferat să le lase să doarmă în continuare ... el va fi pus chiar în fața lor, în mod cu totul neașteptat! Trebuie să decidă, să acționeze. El este împins în mod bătător la ochi spre aceasta, prin înlănțuirile lucrurilor. Dacă îndrăznește atunci să facă primul pas cu încredere în victoria voinței bune, atunci se dezleagă nodul fatal, el trece prin acesta și este eliberat de el.

Însă abia este această datorie achitată, că deja alta pășește spre el, într-o formă oarecare, pretinzând să fie și ea într-un fel achitată.

Așa plesnesc, unul după altul, cercurile care au trebuit să-l îngrădească și să-l strivească. Se simte atât de ușor! Și sentimentul de ușurare, pe care unii dintre voi l-ați trăit deja o dată cu siguranță, nu este o amăgire, ci efectul unui fapt. Eliberat astfel de sub presiune, spiritul devine ușor și se

lansează în sus, conform legii gravitației spirituale, în acea regiune căreia acum îi aparține, corespunzător ușurinței sale.

Așa trebuie să meargă el neîntrerupt în sus, în întâmpinarea Luminii mult dorite. Voința rea apasă spiritul în jos și îl îngreunează, însă cea bună îl conduce în sus.

Iisus v-a arătat deja și pentru aceasta drumul simplu, care duce negreșit la țel; căci în aceste cuvinte simple se găsește un profund adevăr: «*Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!*»

El a dat cu aceasta cheia spre libertate, spre ascensiune! Pentru că este de necontestat: ceea ce faceți pentru aproapele vostru o faceți în realitate doar pentru voi! Numai pentru voi, deoarece, conform legilor eterne, totul se întoarce neapărat asupra voastră, binele sau răul, fie acum aceasta deja aici sau acolo. Vine! De aceea vă este indicată astfel cea mai simplă dintre căi, în care trebuie să înțelegeți pasul spre voința bună.

Cu *fianța* voastră ar trebui să-i dați aproapelui vostru, cu felul vostru de a fi! Nu neapărat cu bani și bunuri. Pentru cei săraci posibilitatea de a dărua ar fi atunci exclusă. Și în acest fel de a fi, în «dăruirea de sine» în relația cu aproapele vostru, în considerația și atenția pe care i le oferiți voluntar, stă «iubirea» despre care ne vorbește Iisus, stă și ajutorul pe care îl acordați aproapelui vostru, pentru că el devine prin aceasta capabil să se schimbe singur sau să urce mai departe spre înălțimi, pentru că se poate întări în interior.

Radiațiile retroactive ce provin din aceasta vă ridică însă repede, în efectul lor reciproc. Prin ele primiți mereu forță nouă. Fremătând, vă puteți îndrepta atunci, în zbor, spre Lumină ...

Bieți nechibzuiți, cei ce încă mai puteți întreba: «ce câștig eu din aceasta, dacă renunț la atâtea obiceiuri vechi și mă schimb?»

Este acesta un târg ce ar trebui încheiat? Chiar dacă ei ar câștiga doar ca oameni în sine, dobândind o fire mai aleasă, atunci răsplata ar fi deja suficientă. Însă este infinit mai mult! Repet: odată cu începutul voinței bune, fiecare pune și piatra de hotar pentru sfârșitul obligativității sale de ispășire, pe care trebuie să o împlinească și de care nu poate fugi niciodată. Nimeni altul nu poate pași în locul lui în această privință.

Astfel, prin această decizie, el pune un sfârșit previzibil obligativității de ispășire. Aceasta este o valoare pe care nici toate comorile acestei

lumi nu o pot înlocui. El se smulge prin aceasta din lanțurile de sclav pe care și le făurește permanent singur. De aceea, treziți-vă din somnul care moleșește. Să vină în sfârșit trezirea!

La o parte cu beția care, paralizând, produce iluzia că salvarea adusă de Mântuitor a devenit un bilet de liberă trecere ce vă permite să vă lăsați fără grijă înrobiți de «egoism» toată viața voastră, dacă în final deveniți totuși credincioși, vă schimbați și părăsiți pământul cu credința în Mântuitor și în Opera sa! Nechibzuiți, ce așteptați de la Dumnezeire o astfel de cârpeală sărăcăcioasă și defectuoasă! Aceasta ar însemna negreșit cultivarea răului! Reflectați la aceasta, eliberați-vă!

RESPONSABILITATE

Această chestiune rămâne mereu printre cele mai importante, pentru că cei mai mulți dintre oameni ar arunca foarte bucuroși de pe ei orice responsabilitate, dorind să împovăreze pe oricine altcineva, numai pe ei înșiși nu. Faptul că acest lucru reprezintă în sine o autodevalorizare nu joacă pentru ei în acest caz niciun rol. În această privință ei sunt într-adevăr umili și de-a dreptul modești, însă doar pentru a putea trăi cât mai plăcut și cât mai fără scrupule în acest mod.

Ar fi atât de frumos dacă s-ar permite să-ți satisfaci liniștit toate dorințele și toate poftele, trăindu-le din plin, chiar în dauna altor oameni, fără a fi pedepsit. Legile pământești se lasă ocolite la nevoie, iar conflictele pot fi evitate. Cei mai iscusiți pot, sub acest pretext, să dea chiar lovături de mare succes și să comită astfel multe fapte ce nu ar rezista niciunui examen moral. Adesea chiar ei încă se bucură prin aceasta de reputația unor oameni deosebit de capabili.

Prin urmare, cu oarecare inteligență, s-ar putea de fapt trăi de-a dreptul confortabil, conform propriilor opinii, dacă ... undeva nu s-ar ivi ceva care să trezească o intuiție incomodă, dacă din când în când nu s-ar manifesta o neliniște crescândă în această privință și anume că multe ar putea fi totuși în final puțin altfel decât ceea ce au format propriile dorințe.

Și chiar așa și este! Realitatea este serioasă și neîndurătoare. Dorințele oamenilor nu pot pricinui niciun fel de abatere în această privință. Legea rămâne de neclintit: «ceea ce seamănă omul, aceea va culege înmulțit!»

Aceste puține cuvinte conțin și spun mult mai mult decât gândesc unii. Ele corespund riguros și exact desfășurării reale a efectului reciproc ce odihnește în creație. Nu ar putea fi găsită o exprimare mai potrivită pentru aceasta. Exact așa cum recolta înmulțește sămânța, așa și omul regăsește înmulțit întotdeauna numai ceea ce el a trezit și a trimis în afară prin propriile intuiții, în funcție de natura voinței sale.

Așadar, omul poartă spiritual responsabilitatea pentru tot ceea ce face. Această responsabilitate începe deja odată cu decizia, nu abia odată cu săvârșirea faptei, care de fapt este doar o consecință a deciziei. Iar decizia este trezirea unei voințe serioase!

Nu există nicio separare între lumea aceasta și așa-numita lume cealaltă, ci totul este doar o unică, mare existență. În măreția ei, întreaga creație vizibilă și invizibilă oamenilor se îmbină ca un mecanism uimitor de iscusit care nu eșuează niciodată și ale cărui părți nu merg separat. Legi *uniforme* susțin întregul, pătrunzând totul precum fasciculele de nervi, ținându-l laolaltă și declanșându-se una pe alta într-un permanent efect reciproc!

Dacă școlile și bisericile vorbesc acum în acest context despre cer și infern, despre Dumnezeu și diavol, acest lucru este corect. Însă explicația referitoare la forțe bune și rele este greșită. Aceasta trebuie să-l facă pe fiecare căutător serios să cadă imediat în eroare și îndoială; fiindcă acolo unde sunt *două* forțe, trebuie logic să fie și doi stăpâni, deci în acest caz doi dumnezei, unul bun și unul rău.

Și nu este în niciun caz așa!

Există numai *un* Creator, un Dumnezeu și din această cauză, de asemenea, numai *o* forță, care curge prin tot ce există, însuflețind și promovând!

Această Forță pură, creatoare a lui Dumnezeu, curge continuu prin întreaga creație, se găsește în ea, este de neseparat de ea. Se regăsește peste tot: în aer, în fiecare picătură de apă, în mineralele care sporesc, în planta ce se formează, în animal și, bineînțeles, în om. Nu există nimic unde ea să nu se regăsească.

Și așa cum ea inundă totul, la fel curge fără încetare și prin om. Acesta este astfel constituit, încât seamănă cu o lentilă. La fel cum o lentilă transmite mai departe adunate și concentrate razele solare ce o străbat, astfel încât aceste raze ce încălzesc, unite într-un punct, aprind un foc, arzând și înflăcărând, tot așa adună omul, prin intuiția sa, datorită constituției sale speciale, forța creației ce curge prin el și o conduce concentrată mai departe, prin gândurile sale.

În funcție de felul acestei intuiții și de gândurile ce depind de aceasta, el *dirijează* prin urmare Forța creatoare a lui Dumnezeu, care acționează automat, către efecte bune sau rele!

Și aceasta este responsabilitatea pe care omul trebuie să o poarte! În aceasta constă și voința sa liberă!

Voi, cei care adesea căutați atât de îndârjit să găsiți calea cea dreaptă, de ce vă faceți totul atât de greu? Reprezentați-vă cu toată simplitatea

imaginea în care Forța pură a Creatorului curge prin voi, iar voi o dirijați cu gândurile voastre în direcția cea bună sau în cea rea. Cu aceasta aveți totul, fără osteneală și fără bătaie de cap!

Reflecțați la faptul că depinde de simpla voastră intuire și gândire dacă această forță enormă va da naștere la ceva bun sau la ceva rău. Ce putere promovatoare sau distrugătoare vă este dată cu aceasta!

Pentru aceasta nu aveți nevoie să vă extenuați astfel încât să vă apară sudoarea pe frunte, nu aveți nevoie nici să vă cramponați de un așa-numit exercițiu ocult, pentru ca, prin toate contorsiunile posibile și imposibile, trupești și spirituale, să atingeți o treaptă cu totul ne semnificativă pentru adevărata voastră ascensiune spirituală!

Abandonați această joacă ce vă răpește timpul, care a devenit deja atât de des o tortură dureroasă, ce nu este cu nimic diferită de autoflagelările și mortificările de odinioară din mănăstiri. Este doar o altă formă a acelorași lucruri, ce vă poate aduce la fel de puțin folos.

Așa-numiții maeștri și discipoli ocultiști sunt fariseii moderni! În cel mai adevărat sens al cuvântului. Ei reprezintă imaginea fidelă în oglindă a fariseilor din timpul lui Iisus din Nazaret.

Gândiți-vă cu bucurie pură la faptul că puteți dirija fără osteneală, prin simpla voastră intuire și gândire binevoitoare, unica și enorma forță a creației. Atunci, forța își produce efectul exact după felul intuițiilor și gândurilor voastre. *Ea lucrează singură*, voi trebuie doar să o dirijați.

Acest lucru se întâmplă în toată simplitatea și naturalețea! Pentru aceasta nu este nevoie de nicio învățătură, nici măcar de a ști să citești și să scrii. Vă este dat *fiecărui* dintre voi în egală măsură! În privința aceasta nu există nicio diferență.

Așa cum un copil, jucându-se la întrerupător, poate acționa un curent electric ce exercită efecte imense, la fel vă este dăruit vouă să dirijați forța divină prin simplele voastre gânduri.

Puteți să vă bucurați, puteți fi mândri de aceasta, atâta timp cât o folosiți pentru bine! Însă cutremurați-vă dacă o risipiți fără rost sau chiar o folosiți pentru ceva necurat! Căci nu puteți scăpa de legile efectului reciproc ce odihnesc în creație. Și dacă ați avea aripile zorilor, Mâna Domnului, de a cărui forță ați abuzat astfel, v-ar lovi prin aceste efecte reciproce automate, oriunde ați vrea să vă ascundeți.

Răul este provocat cu aceeași forță divină, pură, ca și binele!

Și tocmai modul de utilizare a acestei Forțe unitare a lui Dumnezeu, pusă gratuit la dispoziția fiecăruia, implică responsabilitatea de care nimeni nu poate scăpa. De aceea strig eu fiecărui căutător:

«Păstrează curată vatra gândurilor tale, cu aceasta institui pacea și ești fericit!»

Jubilați, voi, cei neștiutori și slabi; căci vouă vă este dată aceeași putere ca și celor tari! Prin urmare, nu vă faceți totul atât de greu! Nu uitați că Forța pură a lui Dumnezeu, ce lucrează singură, curge și prin voi și că și voi, ca oameni, sunteți înzestrați să dați acestei forțe o anumită direcție prin felul intuițiilor voastre profunde, deci al voinței voastre, spre bine sau spre rău, devastând sau construind, aducând bucurie sau suferință!

Și întrucât există doar această unică Forță a lui Dumnezeu, se clarifică astfel și misterul faptului că, în orice luptă finală serioasă, întunericul trebuie să cedeze în fața Luminii, iar răul în fața binelui. Dacă dirijați Forța lui Dumnezeu spre bine, ea rămâne atunci netulburată în puritatea sa originală și dezvoltă prin aceasta o forță mult mai mare, în timp ce, odată cu tulburarea, are loc simultan, prin impurificare, o slăbire. În acest fel, într-o luptă finală, *puritatea* forței va predomina mereu și va fi decisivă.

Ceea ce este bun și ceea ce este rău simte oricine până în vârful degetelor, fără cuvinte. A medita asupra acestui lucru ar produce doar confuzie. Meditația letargică este o risipă de forță, ca o mlaștină, ca un noroi vâscos, care înlănțuie paralizând și sufocând tot ceea ce poate cuprinde. În schimb, bucuria proaspătă rupe vraja meditației. Nu aveți nevoie să fiți triști și deprimați!

În fiecare clipă puteți începe drumul spre înălțime și puteți remedia trecutul, oricare ar fi acesta! Nu trebuie să faceți altceva decât să vă gândiți la procesul prin care Forța pură a lui Dumnezeu curge permanent prin voi, iar atunci voi înșivă vă veți sfinți să dirijați această puritate prin canalele murdare ale gândurilor urâte, pentru că, în același mod, puteți atinge fără efort ceea ce este mai înalt și mai nobil. Trebuie într-adevăr doar să o *dirijați*, forța acționează atunci singură în direcția voită de voi.

Cu aceasta, aveți fericirea sau nefericirea în propria mână. De aceea, ridicăți capul și fruntea mândri, liberi și curajoși. Răul nu se poate apropia dacă nu îl chemați! Așa cum *vreți*, așa vi se va întâmpla!

DESTIN

Oamenii vorbesc despre soartă meritată și nemeritată, despre recompensă și pedeapsă, răsplată și karma.

Toate acestea sunt doar desemnări parțiale ale unei legi ce odihnește în creație: *legea efectului reciproc!*

O lege ce se găsește în întreaga creație de la începutul începuturilor, ce a fost întretesută în mod inseparabil în marea devenire fără sfârșit, ca o parte necesară a creației însăși și a dezvoltării. Ca un sistem uriaș de fascicule de nervi dintre cele mai fine, ea menține și însuflețește imensul univers, promovând mișcarea permanentă, o eternă dăruire și primire!

Iisus Hristos a spus-o deja simplu și firesc, și totuși atât de potrivit: «*Ceea ce seamănă omul, aceea va culege!*»

Aceste puține cuvinte redau imaginea activității și a vieții în întreaga creație într-un mod atât de strălucit, încât cu greu ar putea fi spus altfel. Sensul cuvintelor este întretesut în existență într-un mod de neclintit. Stabil, inviolabil, incoruptibil în efectul său neîncetat.

Puteți să o vedeți, dacă *vreți* să vedeți! Începeți prin observarea mediului ce vă este acum vizibil. Ceea ce voi numiți legile naturii sunt chiar legile divine, sunt Voința Creatorului. Veți recunoaște repede cât de fermă este activitatea lor permanentă; căci, dacă semănați grâu, nu veți recolta secară, iar dacă semănați secară, nu vă poate ieși orez!

Acest lucru este pentru fiecare om atât de evident, încât el nu mai reflectează absolut deloc asupra cursului propriu-zis al evenimentelor. Din această cauză, el nu conștientizează ce lege severă și măreață odihnește în aceasta. Și totuși el rămâne astfel în fața dezlegării unei enigme, care nu trebuie să fie o enigmă pentru el.

Acum aceeași lege pe care o puteți observa aici acționează cu aceeași siguranță și tărie chiar și în cele mai delicate lucruri, pe care sunteți capabili să le recunoașteți doar cu ajutorul lupelor și, mergând încă mai departe, în partea material-fină a întregii creații, care este cu mult mai mare. Ea se regăsește neschimbată în *fiecare* desfășurare a evenimentelor, chiar și în procesul atât de delicat al dezvoltării gândurilor voastre, căci chiar și ele au încă o anumită materialitate.

Cum v-ați putut închipui că ar putea fi altfel exact acolo unde voi vă doriți să fie altfel? Îndoielile voastre nu sunt în realitate nimic altceva decât dorințe lăuntrice exprimate!

Nu este altfel în întreaga existență, vizibilă și invizibilă vouă, și anume că fiecare specie produce aceeași specie, indiferent de natura sa. La fel de continuă este creșterea și devenirea, rodirea și nașterea aceleiași specii. Acest proces trece *unitar* prin toate, nu face nicio diferență, nu lasă niciun gol, nu se oprește într-o anumită parte a creației, ci își poartă efectele tot timpul, ca un fir de nerupt, fără a abandona și fără a se desprinde.

Chiar dacă, în limitarea și înfumurarea ei, cea mai mare parte a omenirii s-a izolat de univers, legile divine sau ale naturii nu au încetat din această cauză să o privească drept parte componentă și să lucreze în continuare, în mod neschimbat, liniștit și uniform.

Legea efectului reciproc condiționează însă și faptul că omul *trebuie*, de asemenea, să recolteze tot ceea ce seamănă, deci acolo unde el furnizează cauza unui efect sau a unei repercusiuni!

Omul are mereu, la începutul fiecărui lucru în parte, doar decizia liberă, hotărârea liberă asupra direcției în care ar trebui dirijată forța supremă ce curge prin el. El *trebuie* să suporte apoi urmările produse de forța ce a acționat în direcția voită de el. Cu toate acestea, mulți persistă în afirmația că omul nu ar avea nicio voință liberă, din moment ce este supus unui destin!

Această prostie nu ar putea servi drept scop decât unei amortiri auto-provocate sau unei supunerii mânioase față de ceva inevitabil, unei resemnări nemulțumite, în principal însă unei dezvinovățiri față de sine; căci fiecare dintre aceste repercusiuni ce s-au întors asupra lui a avut un început și în *acest început* se găsește cauza repercusiunii ulterioare, în premergătoarea *decizie liberă* a omului.

Această decizie liberă a precedat cândva *fiecare* efect reciproc, deci fiecare destin! Cu o primă voință, omul a produs, a făurit de fiecare dată ceva în care el însuși trebuie să trăiască odată ulterior, mai devreme sau mai târziu. *Când* are loc aceasta, este însă foarte diferit. Poate fi chiar în aceeași existență pământească în care prima voință a făurit începutul pentru aceasta, însă la fel de bine se poate întâmpla în lumea material-fină,

după abandonarea corpului material-grosier sau chiar și mai târziu, într-o nouă existență pământească material-grosieră.

Schimbările nu joacă aici niciun rol, ele nu îl eliberează pe om de aceasta. El poartă permanent cu sine firele de legătură până când este eliberat de ele, adică «desprins» prin repercusiunea finală ce are loc prin legea efectului reciproc.

Cel care formează este legat de propria lucrare, chiar dacă a destinat-o altora!

Deci, dacă un om ia astăzi decizia de a-i face altuia ceva rău, fie aceasta așadar în gânduri, cuvinte sau fapte, el «a sădit în lume» astfel ceva și absolut indiferent dacă este în general vizibil sau nu, așadar dacă este material-grosier sau material-fin, aceasta are în sine forță și, prin urmare, viață ce se dezvoltă și acționează în continuare în direcția dorită.

Cum se va declanșa acum efectul asupra celui vizat, depinde în întregime de structura sufletească a respectivului, căruia îi poate aduce fie daune mari sau mici, fie poate chiar altceva decât s-a dorit sau chiar niciun fel de daune; căci din nou, starea sufletească a celui în cauză este singura decisivă pentru el însuși. Așadar, nimeni nu este expus fără apărare unor astfel de lucruri.

Alta este situația pentru cel care, prin decizia sa și voința sa, a furnizat cauza acestei mișcări, deci a fost producătorul acesteia. Produsul său rămâne în mod obligatoriu legat de acesta și se întoarce la el întărit, după o călătorie scurtă sau lungă în univers, ca o albină încărcată, prin atracția speciei omogene.

Legea efectului reciproc se declanșează în această situație prin faptul că, în mișcarea sa prin univers, orice produs atrage diferite specii omogene sau este el însuși atras de acestea, prin unirea acestora luând naștere apoi o sursă de forță ce trimite înapoi, ca dintr-o centrală, forță întărită de aceeași specie spre toți aceia care, prin produsele lor, sunt legați ca prin sfori de punctul de concentrare al speciilor omogene.

Prin această întărire are loc, de asemenea, o densificare tot mai mare până când, în cele din urmă, ia naștere din aceasta un precipitat material-grosier, în care producătorul de odinioară trebuie acum să savureze din plin specia dorită cândva de el însuși, pentru a fi în sfârșit eliberat de ea.

Aceasta este nașterea și evoluția destinului, atât de temut și de neînțeles!

El este drept până în cea mai mică și mai fină gradație, pentru că, atrăgând *doar speciile omogene*, nu poate aduce în retroradiație niciodată altceva decât chiar ceea ce s-a vrut cu adevărat la început.

Dacă voința este îndreptată către cineva anume sau are un caracter general, este în acest caz indiferent; căci același proces de dezvoltare are loc firește și atunci când omul nu își orientează neapărat voința către un alt om sau către mai mulți, ci trăiește exprimând-o în general, într-un mod oarecare.

Felul voinței pentru care s-a decis este hotărâtor pentru roadele pe care trebuie să le culeagă în final. Nenumărate fire material-fine atârnă astfel de om sau el de ele, toate lăsând mereu să curgă înapoi spre el tot ceea ce acesta a vrut odată. Acești curenți produc un amestec care exercită permanent o influență puternică asupra formării caracterului.

Astfel, sunt multe lucruri în enorma mașinărie a universului care colaborează la «soarta» omului, însă nu există nimic pentru care omul însuși să nu fi oferit cauza mai întâi.

El furnizează firele din care va fi confecționată, în neobositul război de țesut al existenței, mantia pe care trebuie să o poarte.

Hristos a exprimat clar și precis același lucru când a spus: «Ceea ce seamănă omul, aceea *va* culege.» Nu a spus «poate» culege, ci «*va culege*». Acesta este același lucru cu: el *trebuie* să culegă ce a semănat.

Cât de des nu pot fi auziți oameni, de altfel foarte rezonabili, spunând: «Faptul că Dumnezeu permite așa ceva, îmi este de neconceput!»

Însă de neconceput este faptul că oamenii pot spune așa ceva! Cât de mic și-l imaginează ei pe Dumnezeu cu această afirmație. Ei dau prin aceasta dovada că și-l închipuie drept un «Dumnezeu ce acționează *arbitrar*».

Însă Dumnezeu nu intervine deloc în mod direct în toate aceste mici și mari griji omenești, războaie, calamități și încă tot ce mai este pământesc! El a țesut în creație de la început legile sale perfecte, care își realizează automat munca incoruptibilă astfel încât totul se împlinește cu cea mai mare precizie, declanșându-se continuu în același mod, fapt prin care atât o favorizare cât și o dezavantajare sunt excluse, orice nedreptate fiind imposibilă.

Așadar, Dumnezeu nu are nevoie să se îngrijească de aceasta în mod special, lucrarea sa este fără lacune.

Însă o greșeală majoră a atât de multor oameni este faptul că ei judecă numai după materia grosieră și se văd pe sine drept punct central în aceasta, la fel cum iau în calcul doar o viață pământească, în timp ce în realitate ei au deja în urmă *mai multe* vieți pământești. Acestea, la fel ca și răstimpurile din lumea material-fină, constituie o existență *unitară*, prin care firele sunt întinse puternic, fără să se rupă, așa încât, în repercusiunile corespunzătoare unei existențe pământești din momentul respectiv, doar o mică parte a acestor fire devine vizibilă.

Prin urmare, este o mare eroare a crede că odată cu nașterea începe o viață complet nouă, că un copil este astfel «nevinovat» și că toate evenimentele pot fi raportate doar la o scurtă existență pământească. Dacă ar fi într-adevăr așa, atunci, ținând cont de dreptatea existentă, cauzele, efectele și retroacțiunile ar trebui firește să cadă și să fie cuprinse în intervalul unei existențe pământești.

Abandonați această eroare. Veți descoperi atunci repede, în toate evenimentele, logica și dreptatea care acum, atât de des, sunt de negăsit!

Mulți se sperie și se tem de cele pe care, conform acestei legi, le mai au încă de așteptat drept retroacțiune din trecut.

Însă acestea sunt griji inutile pentru cei care sunt serioși în ceea ce privește voința bună; *căci în legile automate se află în același timp și garanția sigură a îndurării și a iertării!*

Fără a mai vorbi de faptul că odată cu instaurarea fermă a voinței bune este pus imediat un hotar pentru punctul în care lanțul retroacțiunilor rele trebuie să ajungă la un sfârșit, mai intră în vigoare încă un alt fenomen, ce este de o valoare enormă:

Prin voința bună permanentă în toată gândirea și fapta, curge de asemenea retroactiv o întărire constantă din sursa de forță de specie omogenă, așa încât binele devine din ce în ce mai ferm în sinele omului, se revarsă din el și formează apoi mai întâi, în mod corespunzător, mediul material-fin ce îl înconjoară ca un înveliș protector, la fel cum atmosfera din jurul Pământului îi oferă acestuia protecție.

Dacă la acest om ajung acum înapoi retroacțiunile rele din trecut, pentru a fi răscumpărate, atunci ele cad astfel, alunecând datorită purității acestui mediu sau acestui înveliș și sunt astfel deviate de la el.

Însă, dacă pătrund totuși în acest înveliș, radiațiile rele vor fi atunci fie distruse imediat, fie măcar slăbite semnificativ, fapt prin care consecința dăunătoare nu poate avea loc deloc sau are loc doar într-o foarte mică măsură.

În afară de aceasta, și omul lăuntric propriu-zis, asupra căruia survin retroradiațiile, a devenit prin schimbarea petrecută, prin străduința necentenită spre voința bună, mult mai rafinat și mai ușor, astfel încât el nu se mai găsește în afinitate cu densitatea mai mare a curenților răi sau josnici. Asemănător telegrafiei fără fir, când aparatul de recepție nu este ajustat la frecvența aparatului de emisie.

Consecința firească a acestui fapt este că acești curenți mai denși, deoarece sunt de altă specie, nu se pot agăța și trec fără consecințe dăunătoare, inofensivi, fiind răscumpărați printr-un act simbolic îndeplinit în mod inconștient, despre a cărui natură voi vorbi cândva, mai târziu.

De aceea, fără întârziere, la lucru! Creatorul v-a pus totul la îndemână în creație. Folosiți timpul! Fiecare clipă ascunde pentru voi osânda sau câștigul!

FACEREA OMULUI

«Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său și i-a insuflat răsuflarea sa!»
Acestea sunt două evenimente: facerea și însuflețirea!

Ambele procese au fost supuse strict, precum toate celelalte, legilor divine existente. Nimic nu poate ieși în afara cadrului acestora. Niciun act de voință divină nu se va opune acestor legi neclintite ce poartă în ele însele voința divină. De asemenea, fiecare revelație și fiecare făgăduință are loc luând în considerare aceste legi și trebuie să se împlinescă în acestea, nu altfel!

La fel este și cu venirea în ființă a omului pe pământ, care a fost un progres al măreței creații, tranziția materiei grosiere spre un stadiu complet nou, mai avansat.

Pentru a vorbi despre venirea în ființă a omului este necesară cunoașterea despre lumea material-fină; căci omul în carne și oase este plasat ca o verigă de legătură, promovatoare, între partea material-fină și cea material-grosieră din creație, în timp ce rădăcina sa rămâne în spiritual.

«Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său!»

Această facere sau creare a fost un lanț lung al dezvoltării, care s-a desfășurat strict în cadrul legilor țesute de Dumnezeu însuși în creație. Aceste legi, instituite de Cel preaînalt, lucrează ferm, neconținut, spre împlinirea Voinței sale, automat, ca o parte a lui, spre desăvârșire.

La fel s-a întâmplat, ca încununare a întregii opere, și în cazul creării omului, în care aveau să se reunească toate speciile ce se găseau în creație. De aceea, în lumea material-grosieră, în materia vizibilă pământește, a fost format treptat, în dezvoltarea continuă, vasul în care a putut fi încarnată o scânteie din spiritual, ce era nemuritoare.

Prin formarea ce aspira neconținut a apărut cu timpul animalul cel mai dezvoltat, care se folosea deja, gândind, de diverse mijloace ajutoare pentru subzistență și pentru apărare. Putem observa și astăzi specii de animale care se folosesc de mijloace ajutoare particulare pentru dobândirea și păstrarea condițiilor necesare existenței și care arată adesea în apărare o șiretenie uimitoare.

Animalele cele mai dezvoltate amintite adineauri, care au fost înlăturate

odată cu răsturnările pământești ce au avut loc, sunt desemnate astăzi cu numele de «oameni primitivi». Însă a-i numi pe aceștia *strămoșii omului* este o mare eroare! Cu același drept, vacile ar putea fi desemnate drept «doici» ale omenirii, întrucât majoritatea copiilor au nevoie de laptele vacilor în primele luni de viață, pentru dezvoltarea corpului lor, prin ajutorul acestora rămânând deci apți pentru viață și crescând.

Animalul nobil și capabil de gândire, «omul primitiv», nu are nici el cu mult mai mult de-a face cu omul adevărat; întrucât corpul material-grosier al omului nu este nimic altceva decât mijlocul ajutător indispensabil de care el are nevoie în materia grosieră pământescă pentru a putea acționa pe toate planurile și pentru a se face înțeleș.

Cu afirmația că omul provine din maimuță este literalmente «arunca-tă apa din scaldătoare cu copil cu tot»! Prin aceasta se merge mult prea departe. O parte a unui proces este ridicată la rangul de realitate deplină, unică. În aceasta lipsește esențialul!

Acest lucru ar fi fost corect în cazul în care corpul uman ar fi fost cu adevărat «omul». Însă corpul material-grosier este doar îmbrăcămintea sa, pe care o dă jos de îndată ce se întoarce în materia fină.

Așadar, cum a avut loc prima venire în ființă a omului?

După punctul culminant atins prin cel mai dezvoltat animal în lumea material-grosieră, a trebuit să survină o schimbare, având ca scop dezvoltarea în continuare, pentru a se evita stagnarea care, prin pericolele sale, putea deveni regres. Iar această schimbare a fost prevăzută și a venit:

Pornit ca scânteie spirituală, coborând prin lumea material-fină și înălțând în aceasta totul, în clipa în care vasul material-grosier-pământesc, avansând în dezvoltarea sa, atinsese punctul culminant, omul material-fin-spiritual stătea la granița acesteia, fiind de asemenea pregătit să se unească cu materia grosieră, pentru a o promova și a o înălța.

Deci, în timp ce vasul din materia grosieră se maturiza, sufletul din materia fină s-a dezvoltat atât de mult, încât a ajuns să posede suficientă forță pentru ca la intrarea în vasul material-grosier să-și păstreze autonomia.

Așadar, legătura acestor două părți a însemnat o unire mai strânsă a lumii material-grosiere cu lumea material-fină, până sus, în spiritual.

De-abia acest proces a reprezentat nașterea omului!

Procrearea însăși este încă și astăzi, la oameni, un act pur animalic. În aceasta, intuițiile mai înalte sau mai joase nu au nimic de-a face cu actul în sine, însă provoacă declanșări spirituale ale căror efecte devin de o mare însemnătate pentru *atracția* speciei absolut omogene.

De natură pur animalică este și dezvoltarea corpului până la mijlocul sarcinii. Pur animalică nu este de fapt expresia corectă, dar pentru moment vreau să o denumesc pur material-grosieră, urmând să mă apropii mai mult de subiect abia în conferințele ulterioare.

La mijlocul sarcinii, la un anumit grad de maturitate a corpului în devenire, este încarnat spiritul menit să se nască, aflat mult până atunci în apropierea viitoarei mame. Această intrare a spiritului declanșează primele tresăriri ale micului corp material-grosier ce se dezvoltă, deci primele mișcări ale copilului.

În acest moment ia naștere și sentimentul deosebit de fericire al femeii însărcinate, căreia îi survin, din această clipă, cu totul alte intuiții: conștientizarea apropierii unui al doilea spirit în ea, perceperea acestuia. De asemenea, și intuițiile sale vor fi în funcție de natura acestui nou, al doilea spirit din ea.

Așa are loc procesul în cazul fiecărei veniri în ființă a omului. Însă acum să revenim la prima venire în ființă a omului.

Sosise așadar marea etapă în dezvoltarea creației: pe de o parte, în lumea material-grosieră stătea animalul cel mai dezvoltat, care urma să furnizeze corpul material-grosier ca vas pentru omul ce avea să vină, iar pe de altă parte, în lumea material-fină stătea sufletul uman dezvoltat, ce aștepta cu nerăbdare legătura cu vasul material-grosier pentru a da prin aceasta întregii materii grosiere un nou avânt spre spiritualizare.

Așadar, atunci când a avut loc un act de procreare în cadrul celei mai nobile perechi a acestor animale foarte dezvoltate, la ceasul încarnării nu a mai fost încarnat un suflet animal, ca până acum, ci în locul său, un suflet uman, care era pregătit pentru aceasta și care purta în sine scânteia spirituală nemuritoare. Sufletele umane material-fine cu aptitudinile pozitive dezvoltate predominant s-au încarnat, corespunzător speciei omogene, în corpuri animale masculine, iar cele cu aptitudini predominant negative, mai delicate, în corpuri feminine, mai apropiate naturii lor.

Acest proces nu oferă niciun punct de sprijin afirmației conform căreia

omul, care își are originea reală în spiritual, provine din animalul numit «om primitiv», care a putut furniza pentru aceasta doar vasul material-grosier de tranziție. Celor mai îndârjiți materialişti nu le-ar trece prin minte nici astăzi să se considere înrudiți în mod nemijlocit cu un animal și totuși acum există, ca și atunci, o strânsă înrudire trupească, deci o omogenitate material-grosieră, în timp ce omul cu adevărat «viu», deci «eul» spiritual propriu-zis al omului, nu stă deloc în omogenitate sau în raport de filiație cu animalul.

Așadar, după nașterea sa, primul om pe pământ s-a aflat în realitate singur, orfan, întrucât pe animale nu le putea recunoaște drept părinți, în ciuda înaltei lor dezvoltări, și nu putea să aibă nicio relație cu ele.

El nici nu avea nevoie de aceasta; căci era într-un tot al intuiției și lua parte la trăirea din lumea material-fină, care îi oferea valori ce întregiau tot restul.

Scindarea femeii din primul om a fost de natură material-fin-spirituală. Ea nu a avut loc material-grosier-pământește, căci de fapt descrierile din Biblie și din vechile însemnări religioase se referă predominant la evenimente spirituale și material-fine. Omul ca atare se afla singur și, în dezvoltare, își utiliza atunci pentru subzistență predominant intuițiile mai dure, mai aspre, fapt prin care cele mai delicate au fost date din ce în ce mai mult la o parte și izolate, până când s-au scindat complet, drept partea mai delicată a omului spiritual.

Așadar, pentru ca această a doua parte să nu rămână inactivă în materia grosieră, unde era în primul rând absolut necesară pentru înălțare, a fost încarnată într-un al doilea vas, ce era de o finețe corespunzătoare sexului feminin, în timp ce intuițiile mai dure i-au rămas bărbatului, mai puternic material-grosier. Corespunzând întocmai legilor lumii material-fine, în care totul se formează imediat, cele delicate și slabe luând forme feminine, cele aspre și puternice, forme masculine.

În realitate, femeia ar fi trebuit și ar fi putut așadar, prin însușirile ei spirituale mai valoroase, să fie mai împlinită ca bărbatul, dacă doar s-ar fi străduit să-și întărească în mod armonios, din ce în ce mai mult, intuițiile datorate ei, fapt prin care ea ar fi devenit o forță ce trebuia să acționeze în întreaga creație material-grosieră, provocând schimbări și având un puternic efect promotor.

Însă, din păcate, ea a eșuat în primul rând chiar în această privință, pentru că s-a dăruit ca o minge de joacă forțelor puternice ale intuiției ce i-au fost încredințate, pe care în plus le-a mai tulburat și profanat prin sentiment și fantezie.

Ce înțeles adânc se află în istorisirea biblică despre gustarea din pomul cunoașterii! Despre cum femeia, îndemnată de șarpe în acest sens, i-a întins bărbatului mărul. În materie, procesul nu putea fi deloc redat mai bine în imagini.

Întinderea mărului, pornind de la femeie, reprezintă conștientizarea de către aceasta a farmecelor de care dispunea în fața bărbatului și *utilizarea deliberată* a acestora. Însă faptul că bărbatul a luat și a mâncat, a reprezentat consimțirea acestuia în această privință, odată cu pornirea crescândă de a atrage atenția femeii numai asupra sa, în timp ce începea, prin acumularea de comori și însușirea diferitelor valori, să se facă demn de râvnit.

Cu aceasta a început cultivarea intelectului, cu fenomenele sale secundare, precum setea de câștig, minciuna, asuprirea, căroro oamenii li s-au supus în final întru totul, făcându-se prin urmare, în mod voluntar, sclavii uneltei lor.

Însă, drept urmare inevitabilă a faptului că aveau intelectul drept stăpân și conform propriei constituții a acestuia, ei s-au înlănțuit puternic, de asemenea, de spațiu și timp și au pierdut prin aceasta capacitatea de a înțelege sau de a trăi ceea ce este deasupra spațiului și timpului, așa cum este tot ceea ce este spiritual și material-fin.

Aceasta a fost *separarea* completă de paradisul propriu-zis și de lumea material-fină, pe care ei singuri și-au provocat-o; întrucât acum era inevitabil ca tot ceea ce era material-fin, ce nu cunoaște nici noțiunea pământească de spațiu, nici pe cea de timp, să nu mai poată fi «înțeles», din cauza intelectului puternic legat de cele pământești și, prin acesta, a orizontului foarte limitat al capacității lor de cuprindere.

Pentru oamenii intelectului, trăirile și viziunile oamenilor intuiției, cât și tradițiile neînțelese, au devenit astfel «povești». Materialiștii, care deveneau tot mai numeroși, deci oamenii ce nu mai sunt capabili să recunoască decât materia grosieră legată de spațiul și timpul pământesc, i-au luat în răs, în mod batjocoritor, pe idealiiștii căroro, prin viața lor interioară mult mai bogată și mai profundă, drumul către lumea material-fină nu le era

încă închis complet, calificându-i drept visători, dacă nu drept smintiți sau chiar escroci.

Acesta a fost un timp de dezvoltare de lungă durată, ce a cuprins milioane de ani.

Însă astăzi ne aflăm, în sfârșit, foarte aproape de ceasul în care vine următoarea mare etapă în creație, ce reprezintă un avânt absolut și aduce ceea ce ar fi trebuit să aducă deja prima etapă, prin venirea în ființă a omului: nașterea omului spiritualizat, împlinit! A omului ce acționează asupra întregii creații material-grosiere, promovând și înnobilând, conform scopului propriu-zis al oamenilor pe pământ.

Atunci nu va mai rămâne loc pentru materialistul asupritor, înlănțuit doar de noțiunile pământești de spațiu și timp. El va fi un străin în toate țările, fără patrie. Se va usca și se va trece ca pleava ce se separă de grâu. Fiți atenți, să nu fiți găsiți prea ușori la această separare!

OMUL ÎN CREAȚIE

În realitate, omul nu ar trebui să trăiască în conformitate cu noțiunile de până acum, ci să fie mai mult un *om al intuiției*. Prin aceasta, el ar forma o verigă de legătură necesară dezvoltării continue a creației.

Deoarece el reunește în sine materia fină a lumii de dincolo și materia grosieră a acestei lumi, îi este posibil să le cuprindă pe ambele, să le trăiască pe ambele simultan. În plus, el are la dispoziție încă un instrument, ce îl poziționează la vârful întregii creații material-grosiere: intelectul. Cu acest instrument, el poate să dirijeze, deci să conducă.

Intelectul este lucrul pământesc cel mai înalt și el ar trebui să fie *cârma* în viața pământească, în timp ce *forța propulsoare* este intuiția, ce își are originea în lumea spirituală. Deci, fundamentul intelectului este corpul, însă fundamentul intuiției este spiritul.

Intelectul, ca produs al creierului ce aparține corpului material-grosier, este legat de noțiunile pământești de spațiu și timp, precum tot ceea ce este pământesc. Intelectul nu se va putea ocupa niciodată cu ceea ce este dincolo de spațiu și timp, deși el în sine este mai fin material decât corpul, însă totuși prea dens și prea greu pentru a se ridica deasupra noțiunilor pământești de spațiu și timp. El este, prin urmare, legat într-un tot de pământ.

Însă intuiția (nu sentimentul) este dincolo de spațiu și timp, pentru că provine din spiritual.

Astfel echipat, omul ar putea fi legat profund de ceea ce este material-fin, ba chiar ar putea avea contact cu însuși spiritualul și totuși să trăiască și să acționeze în mijlocul a tot ce este pământesc, material-grosier. Numai omul este dotat în acest mod.

El singur trebuia și putea să ofere legătura sănătoasă, proaspătă, drept unica punte între înălțimile luminoase și pământescul material-grosier! *Numai prin el, în particularitatea sa caracteristică, putea să pulseze viața pură de sus în jos, din izvorul Luminii până în cea mai adâncă materie grosieră și din aceasta din nou în sus, într-un efect reciproc minunat, armonios!* El stă între cele două lumi, făcând legătura, astfel încât prin el, din acestea este făurită o *singură* lume.

Însă el *nu* a îndeplinit această sarcină. *A separat* aceste două lumi, în loc să le păstreze strâns unite. *Și acesta a fost păcatul originar!* –

În fapt, prin trăsătura caracteristică tocmai explicată, omul a fost numit un fel de stăpân al lumii material-grosiere, deoarece lumea material-grosieră depindea de medierea lui în măsura în care, în funcție de natura lui, ea era obligată să sufere împreună cu el sau putea fi ridicată prin el spre înălțime, după cum curenții proveniți din izvorul de lumină și viață puteau curge sau nu *puri* prin omenire.

Însă omul *a întrerupt* curgerea acestui curent alternativ, necesar lumilor material-fine și material-grosiere. Așa cum o bună circulație sangvină păstrează corpul în formă și sănătos, la fel este și în cazul curentului alternativ din creație. O întrerupere trebuie să provoace confuzie și îmbolnăvire, care se dezleagă, în cele din urmă, în catastrofe.

Acest grav eșec al omului s-a putut întâmpla, deoarece el a folosit intelectul, ce provine doar din materia grosieră, nu doar ca instrument, ci i s-a supus cu totul și l-a pus *pe el* stăpân peste toate. El s-a făcut cu aceasta sclavul instrumentului său și nu a devenit decât un om al intelectului, ce obișnuiește să se numească, cu mândrie, materialist!

Așadar, prin faptul că omul s-a supus în întregime intelectului, el s-a legat singur, în mod strâns, de tot ceea ce este material-grosier. Așa cum intelectul nu poate înțelege nimic din ceea ce este deasupra noțiunii pământești de spațiu și timp, acest lucru nu îi va fi posibil nici aceluia care i s-a supus cu totul. Orizontul său, deci puterea sa de înțelegere, s-a îngustat odată cu puterea limitată a intelectului.

Legătura cu materia fină a fost astfel desfăcută și a fost ridicat un zid ce a devenit din ce în ce mai dens. Cum însă Izvorul vieții, Lumina primordială, Dumnezeu, este mult mai presus de spațiu și timp și se află încă mult deasupra materiei fine, orice contact a trebuit, firește, să fie curmat prin legătura intelectului. Din acest motiv, materialistului nu-i este deloc posibil să-l recunoască pe Dumnezeu.

Mâncatul din pomul cunoașterii nu a fost nimic altceva decât cultivarea intelectului. Separarea de materia fină, legată de aceasta, a avut drept urmare firească și închiderea paradisiului. Oamenii s-au exclus singuri, pentru că, prin intelect, au înclinat cu totul spre materia grosieră, deci s-au înjosit și s-au înrobit voluntar sau din proprie alegere.

Însă încotro a condus aceasta? Gândurile intelectului, pur materialiste, deci legate de pământ, josnice, cu toate fenomenele lor secundare, precum setea de câștig, lăcomia, minciuna, furtul, asuprirea, plăcerea senzuală ș.a.m.d. *au trebuit* să determine neîndurătorul efect reciproc de specie omogenă, ce a format totul în mod corespunzător, a pus oamenii în mișcare și, în cele din urmă, se va descărca peste toate cu ... nimicire!

O judecată a lumii, care, conform legilor existente ale creației, nu poate fi evitată. Ca în cazul unei furtuni care se adună și trebuie să aducă, în cele din urmă, descărcare și nimicire. Însă, în același timp, și purificare!

Omul nu a servit, cum era necesar, drept verigă de legătură între părțile material-fine și cele material-grosiere ale creației, nu a lăsat să pătrundă curentul alternativ necesar, ce înprospătează, însuflețește și promovează mereu, ci a despărțit creația în două lumi, prin faptul că s-a sustras legăturii și s-a înlănțuit în întregime de materia grosieră. Prin urmare, ambele părți ale lumii au trebuit să se îmbolnăvească din ce în ce mai mult.

Firește, partea care a fost lipsită complet de curentul de lumină sau care îl primea prea slab, prin puținii oameni care mai ofereau legătura, a trebuit să se îmbolnăvească mult mai grav. Aceasta este partea material-grosieră, care este împinsă de aceea spre o criză îngrozitoare și care va fi bine scuturată de frisoane puternice, până când tot ceea ce este bolnav în ea va fi mistuit și se va putea, în sfârșit, însănătoși sub afluxul nou, puternic, din izvorul primordial.

Însă, cine va fi mistuit prin aceasta?

Răspunsul la aceasta se află în însuși evenimentul natural: fiecare gând *intuit* primește imediat, prin forța creatoare vie din el, o formă material-fină corespunzătoare conținutului gândului, ce rămâne legată mereu de producătorul său ca printr-un fir, este însă trasă și scoasă afară din el prin forța de atracție a speciei omogene în întreaga materie fină și pusă în mișcare prin univers, prin curenții acestuia, ce pulsează permanent și care au mișcări ovoidale, precum totul în creație.

Astfel vine timpul în care gândurile ce au devenit viață și realitate în materia fină, *se întorc* asupra originii lor și asupra *punctului lor de plecare*, împreună cu speciile omogene atrase pe drum, pentru a se descărca și a fi răscumpărate acum acolo, întrucât, în ciuda peregrinării lor, ele rămân în legătură cu acesta.

Deci, în ultima repercusiune unitară ce este de așteptat acum, nimicirea îi va lovi *în primul rând* pe cei care, prin gândirea și intuiția lor, au fost producători și susținători permanenți. Faptul că forța dăunătoare ce revine va descrie și cercuri mai mari și va atinge în treacăt, prinzând și specii omogene apropiate doar de ale acestor oameni, este inevitabil.

Atunci însă, oamenii vor împlini *ceea ce* le este menit să îplinească în creație. Vor fi veriga de legătură, prin aptitudinea lor vor sorbi din spiritual, deci se vor lăsa conduși de intuiția lor purificată și o vor transpune în materia grosieră, deci în *ceea ce* este pământesc, folosind intelectul și experiențele acumulate doar ca instrument cu scopul de a impune această intuiție pură în viața material-grosieră, ținând cont de toate cele pământești, fapt prin care întreaga creație material-grosieră va fi permanent promovată, purificată și înălțată.

Prin aceasta va putea curge înapoi, de asemenea, în efect reciproc, ceva mai sănătos din materia grosieră în materia fină și va putea lua naștere o lume nouă, unitară și armonioasă.

Oamenii vor fi, în împlinirea corectă a activității lor, acei mult doriți oameni compleți și nobili; căci și ei vor primi, prin poziționarea corectă în marea operă a creației, cu totul alte forțe decât până acum, ce le vor permite să simtă permanent mulțumire și fericire.

CUPRINSUL OPEREI
«ÎN LUMINA ADEVĂRULUI»

VOLUMUL I

Spre îndrumare!	19. A fost odată ...!
1. Ce căutați voi?	20. Erori
2. Strigătul după ajutor	21. Cuvântul omenesc
3. Antihristul	22. Femeia postcreației
4. Moralitate	23. Supunere
5. Treziți-vă!	24. Lenevie a spiritului
6. Tăcerea	25. Omul de pe pământ în fața
Dumnezeului său
7. Ascensiune	26. Să fie trezit tot ceea ce
este mort în creație, ca să
se judece!
8. Cult	27. Cartea Vieții
9. Încremenire	28. Împărăția celor o mie de
ani
10. Copilăresc	29. Un cuvânt necesar
11. Castitate	30. Marea Cometă
12. Primul pas	31. Învățătorul lumii
13. Universul	32. Străinul
14. Steaua Betleemului	33. Salvare! Mântuire!
15. Lupta	34. Graiul Domnului
16. Știință spirituală modernă	
17. Căi greșite	
18. Ce-i separă astăzi pe atâția
oameni de Lumină?	

VOLUMUL II

1. Responsabilitate	6. Dumnezeu
2. Destin	7. Vocea interioară
3. Facerea omului	8. Religia iubirii
4. Omul în creație	9. Mântuitorul
5. Păcat ereditar	10. Misterul nașterii

11. Este de recomandat instruirea ocultă?	40. Separarea dintre omenire și știință
12. Spiritism	41. Spirit
13. Legat de pământ	42. Dezvoltarea creației
14. Este abstenența sexuală spiritual favorizatoare?	43. Eu sunt Domnul, Dumnezeu tău!
15. Forme de gânduri	44. Imaculata concepție și nașterea Fiului lui Dumnezeu
16. Veghează și roagă-te!	45. Răstignirea Fiului lui Dumnezeu și Cina cea de taină
17. Căsătoria	46. Coboară de pe cruce!
18. Dreptul copilului față de părinți	47. Acesta este trupul meu! Acesta este sângele meu!
19. Rugăciunea	48. Învierea corpului pământesc al lui Hristos
20. Tatăl Nostru	49. Înțelegerea omenească și Voința lui Dumnezeu în legea efectului reciproc
21. Venerarea lui Dumnezeu	50. Fiul Omului
22. Omul și voința sa liberă	51. Forța sexuală și însemnătatea ei pentru înălțarea spirituală
23. Oameni ideali	52. Eu sunt Învierea și Viața, nimeni nu ajunge la Tatăl decât prin mine!
24. Aruncați asupra Lui toată vina	53. Materie grosieră, materie fină, radiații, spațiu și timp
25. Crima hipnozei	54. Eroarea clarviziunii
26. Astrologie	55. Tipuri de clarviziune
27. Simbolică în destinul uman	56. În împărăția demonilor și a fantomelor
28. Credință	57. Instruire ocultă, alimentație cu carne sau vegetariană
29. Bunuri pământești	58. Magnetism terapeutic
30. Moartea	59. Trăiți prezentul!
31. Decedat	
32. Minuni	
33. Botezul	
34. Sfântul Graal	
35. Misterul Lucifer	
36. Regiunile întunericului și osânda	
37. Regiunile Luminii și paradisul	
38. Evenimente cosmice	
39. Diferența de origine dintre om și animal	

60. Ce trebuie să facă omul pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu?	65. Poate constitui vârsta un obstacol pentru ascensiunea spirituală?
61. Tu vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar nu observi bârna din ochiul tău!	66. Tată, iartă-i; că nu știu ce fac!
62. Lupta în natură	67. Zei – Olimp – Walhalla
63. Revărsarea Sfântului Duh	68. Creatura om
64. Sex	69. Și o mie de ani sunt ca o zi!
	70. Intuiție
	71. Viața

VOLUMUL III

1. În ținutul crepusculului	18. Datorie și fidelitate
2. Meditativi	19. Frumusețea popoarelor
3. Martiri voluntari, fanatici religioși	20. S-a sfârșit!
4. Slujitori ai lui Dumnezeu	21. La granița materiei grosiere
5. Instinctul animalelor	22. Recunoașterea lui Dumnezeu
6. Sărutul prietenesc	23. Numele
7. Unealta deformată	24. Substanțialitatea
8. Copilul	25. Micile ființe substanțiate
9. Menirea feminității umane	26. În atelierul material-grosier al ființelor substanțiate
10. Omniprezență	27. Un suflet pribegeste ...
11. Hristos a spus ...!	28. Femeie și bărbat
12. Legea creației – «Mișcare»	29. Suflete deformate
13. Corpul pământesc	30. Călăuza spirituală a omului
14. Misterul sângelui	31. Fire de lumină deasupra voastră!
15. Temperamentul	32. Regina primordială
16. Vezi, omule, cum trebuie să peregrinezi prin această creație, pentru ca firele destinului să nu-ți împiedice înălțarea, ci să o favorizeze!	33. Ciclul radiațiilor
17. O lege nouă	34. Evitați fariseii!
	35. Posedat
	36. Cereți și vi se va da!
	37. Recunoștință

38. Să fie Lumină!	51. Suflet
39. Asubstanțiat	52. Natură
40. Crăciun	53. Germeni spirituali
41. Nu <i>cădeți</i> în ispită!	54. Germeni substanțiați
42. Conceptul de familie	55. Cercul substanțialității
43. Căminul intim	56. Planurile primordial-spirituale I
44. Credincioși din
obișnuință	57. Planurile primordial-spirituale II
45. Vezi ce îți folosește!	58. Planurile primordial-spirituale III
46. Atoțîntepciune	59. Planurile primordial-spirituale IV
47. Sexul slab	60. Planurile primordial-spirituale V
48. Puntea distrusă	61. Planurile primordial-spirituale VI
49. Păzitoarea flăcării	62. Planurile primordial-spirituale VII
50. Privire de ansamblu asupra
creației	63. Epilog: Cum trebuie primit
Mesajul

CUPRINS

Spre îndrumare!	7
Ce căutați voi?	8
Treziți-vă!	12
Tăcerea	21
Ascensiune	28
Responsabilitate	33
Destin	37
Facerea omului	43
Omul în creație	49
Cuprinsul operei «În Lumina Adevărului»	53